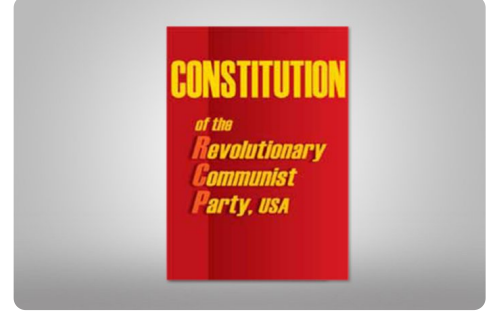

Devrimci Komünist Parti ABD Tüzüğü

17.02.2017 • DKP ABD Belgeleri • Yeni Komünizm

Copyright © 2008 RCP Publications | Kaynak: <https://revcom.us/Constitution/constitution.html>

I.Giriş: Devrimci Komünist Parti ABD'nin Temel İlkeleri

İnsanlığı kurtarmak için dünyanın devrime ve komünizme ihtiyacı var.

Dünya bugün radikal ve temel bir değişim için haykırıyor.

20. yüzyıldaki iki dünya savaşında ve o zamandan beri diğer savaşlarda on milyonlarca insanın öldüğü bir gezegende yaşıyoruz... ve bugün insanlığın geniş kesimleri acımasız ve yıkıcı savaşlara maruz kalmaya devam ediyor ve bu da devasa kayıplara ve hesaplanamayacak acılara neden oluyor.

Milyonlarca kişinin kolaylıkla önlenebilir hastalıklardan yaşamını yitirdiği bir dünyada yaşıyoruz... ve daha da fazlası günlük yaşamın bir gerçeği olarak açlık durumuyla karşı karşıya. Kısıntı dağıtan ve nispeten az sayıda kişiye ayrıcalık sunan dünya çapındaki bir ekonomik sisteme kilitlemiş durumdayız, bu sistem milyarlarca kişiyi umutsuzca iş aramak zorunda bırakıyor, bir o kadarının ise zihnini uyuşturuyor, ruhları eziyor ve bedenleri dağıtıyor, doğayı harap edip yağmalayan bu ekonomik sistem şimdilerde insan yaşamının geleceğine soru işareti koyuyor.

Sayırsız çocuğun hayatının karartıldığı ve yok edildiği bir dünyada yaşıyoruz, bunlardan bazıları çocuk işçiler ve hatta doğrudan köleler, diğerleri ise yoksulluk ve aşağılamanın kurbanları

olarak hayatlarını sürdürüyor... bu çocukların potansiyelleri bastırıldı veya yaşamları çalındı. Ve kadınlar -yani insanlığın yarısı!- halen tecavüz ve istismar durumlarıyla yüzleşmek zorunda kalıyor, hem geleneksel hem de “modern” biçimlerde kendini gösteren sürekli bir baskı ve düşmanlıkla karşı karşıyalar.

Cinsel yönelimi veya kimliği toplumdaki baskın normlardan farklı olan insanlar -belirgin ve akut bir şekilde egemen ataerkil cinsel ilişkilerle önemli yönlerden çatışma yaşayanlar- ayrımcılığa ve zulme maruz kalmakta, birçoğu acımasız hatta ölümcül saldırılarla hedef gösterilmektedir.

Bu ülkede on milyonlarca insan ezici bir sömürü ve kahredici bir çaresizlikle karşı karşıya. Birçoğu ABD sermayesi tarafından yağmalanan ülkelere buraya gelmek durumunda kaldı, “yasa dışı” olarak adlandırıldılar ve Gestapo benzeri zulümün gölgesinde yaşamaya zorlandılar. Özellikle de siyahiler, ve ezilen milletlerden insanlar içinden büyük bir kitle bir kenara fırlatıldı, çünkü artık kârlı bir şekilde sömürülemiyorlar. İnsanlıklarını tanımak ve potansiyellerini ortaya çıkarmak yerine, bu sistem onları suçlu hale getirdi - dokuz genç siyahi erkekten biri hapisanede bulunuyor ve Siyah ve Latin gençler kapıdan çıktıkları andan itibaren polis taciz, vahşet ve sürekli ölüm tehdidi ile karşı karşıya bulunuyor. Bu arada Amerika'nın elmalı turta ırkçılığı, eski ve yeni biçimler altında yoğunlaşarak etkisini sürdürüyor.

Hepsinden önemlisi, bu ekonomik ve toplumsal sistem herkesi birbirine potansiyel rakip olarak bakmaya ve bu şekilde davranmaya zorluyor. “Köpek köpeği ısırır” ve “birinci olmaya bakmalısın” bu toplumun gerçek emirleridir. Bu sistemin sınırları içinde bir şeyleri daha iyi hale getirmeye çalışanlar, çabalarına karşılık sürekli olarak hayal kırıklığı yaşarlar ve altta yatan meselelere ulaşamazlar.

Bütün bunların bir sonucu olarak toplumda yabancılaşma ve umutsuzluk gittikçe yaygınlaşmaktadır, insanlar hayatlarını boş ve anlamsız olarak görüyor. Peki rahatlayabilmek için? Ya düşüncesizce daha fazla metanın peşinden ya da dinin hatalı fantezileri ve tesellinin peşinden koşturuluyor.

Fakat bütün bunlara ilişkin en acımasız gerçek şudur: **BU ŞEKİLDE OLMASI GEREKMİYOR!**

Burada dikkat çeken bir çelişki var: Bugünün dünyasında bir şeylerin üretimi ve üretilen şeylerin dağıtımını ezici bir şekilde kolektif olarak çalışan ve yüksek düzeyde koordineli ağlarda

örgütlenen çok sayıda insan tarafından gerçekleştiriliyor. Tüm bu sürecin temelinde, hiçbir şeye sahip olmayan, ancak bu muazzam toplumsallaşmış üretici güçleri yaratmış ve işleten uluslararası bir sınıf olan *proletarya* bulunuyor. Bu muazzam üretken güçler, insanlığın sadece gezegendeki herkesin temel ihtiyaçlarını karşılamakla kalmayıp, aynı zamanda farklı toplumsal ilişkiler ve değerler kümesi ile yeni bir toplumun inşa edilmesini de mümkün kılıyor... bu toplum, tüm insanların gerçekten ve tamamen birlikte gelişebilecekleri bir toplumdur.

Yine de bu olmuyor ve olamıyor; bunun yerine, insanlığın büyük çoğunluğu için ve bu ülkedeki çok sayıda insan için işler daha da kötüleşiyor ve çok daha umutsuz görünüyor.

Niçin? Çünkü bu üretici güçler çok sayıda insanın emeği yoluyla toplumsal olarak yaratılıp işler, fakat mülkiyeti ve kontrolü bir avuç kişinin elindedir: kapitalist-emperyalist sınıfın. Ve emperyalistlerin toplumsal olarak üretilen servetlere özel olarak sahip olmaları kanunla, gelenekle ve devletin silahlı gücüyle desteklenir.

Bütün bu emperyalistlerin umursadıkları -ve kapitalist sistemlerinin kuralları göz önüne alındığında umursayacakları- tek şey kâr ve daha fazla kâr elde edebilmek için sonsuz bir çaba ve bu birikimi sağlamak için inşa edilen imparatorlukların savunulması ve bunların acımasızca genişletilmesidir.

Üretimin toplumsallaşmış karakteri ile özel olarak mülkiyeti ve kontrolü arasındaki bu yakıcı çelişki, toplumun ve bir bütün olarak dünyanın karakterini ve yönünü temel olarak belirleyen şeydir. Bu dehşet içinde acı çekmeye devam etmemizin temel nedeni de budur. Bu temel ekonomik ilişkiler üzerine devletin, siyasetin ve kültürün, fikirlerin ve ahlakın tüm yapısı ortaya çıkar. Ve hangi reformlar ve/veya kozmetik değişimler yapılırsa yapılsın, aynı sistem yürürlükte olduğu ve aynı sınıfsal kurallar bulunduğu müddetçe dünyanın neresinde olursa olsun insanların maruz kaldığı acılar yeniden üretilmeye devam edecek ve çok daha grotesk hale gelecektir.

Bu problemin çözülebilmesi için yalnızca tek bir çözüm var: bu sistemi ve onda somutlaşan kapitalist-emperyalist sınıfı devirecek bir *devrim* - ivedilikle *yeni bir iktidar* oluşturacak bir devrim.

Bu yeni devrimci iktidarın, kapitalist-emperyalist sınıfın mal varlığı ve gücüne derhal el koyması gerekiyor. Yeni devrimci iktidar, ivedilikle halkın en acil ihtiyaçlarını karşılamaya ve şimdiye

kadarki en “zor” görünen problemleri çözmeye başlayacaktır. Ve tüm bunları daha büyük bir şeye hizmet etmenin bir parçası olarak yapacaktır: insanlığın *çok yönlü* kurtuluşuna yol açacak bir dünya devrimi. On milyonlarca insanın bilinçli faaliyetine dayanan sosyalist bir devlet olan bu yeni güç, üretimden toplumsal kurumlara ve fikirlere kadar her alanda sömürü ve baskının köklerini kazımak için devasa zorlukların bulunduğu gerçek bir canlılık ve çeşitlilikle dolu bir süreçte bir dizi başka mücadeleye girişecektir.

Bu devrim, insanların koşulları dönüştürürken kendilerini de dönüştürecekleri bir süreç olacaktır - ve bir kez daha bütün bunlar tüm dünyadaki devrimin bir parçası olarak ve onunla birlikte yapılacaktır. Amaç, insanların nihayetinde özgür olmanın ne anlama geleceğini bilecekleri bir toplumdan başka bir şey değildir ve bu olmalıdır: yani *gerçek bir komünist toplum*, sınıfsal bölünmeleri ve diğer tüm baskıcı toplumsal ilişkileri ve bunlara tekabül eden fikirleri ve kültürü kökünden söküp atacak küresel bir toplum. Bu durum, tüm kısıtlamalardan kurtulmak demek değildir ve bu anlama gelmez; insanlar halen yaşamın gerekliliklerini üretmek, doğayla ve birbirlerine yönelik karşılıklı yükümlülüklerle başa çıkabilmek için birlikte çalışmak zorunda kalacaktır. Bununla birlikte, insanlar birbirlerine karşı düşman rakip güçler şeklinde bölünme durumundan nihayetinde kurtulacaklar... bugünün dünyasında dayatılan bütün bu cehaletten kurtulacaklar... ve nihayetinde sadece bireyler olarak değil, aynı zamanda temelde karşılıklı ilişkileri ve birbirleri ile olan etkileşimleriyle gittikçe gelişen insanlardan oluşacak gerçek bir dünya toplumunu devamlı şekilde geliştirebilmek açısından da özgür olacaklar.

Komünist devrimin seyri ve nihai hedefi budur.

Devrimci Komünist Parti ABD yalnızca bu nedenle var: gerçekten özgürleşmiş bir dünya için dünya çapında mücadelenin bir parçası olarak kitleleri bu gerekli komünist devrimi yapmaya yönlendirmek.

Komünizm ancak proleter devrimi ile elde edilebilir

Bugünlerde insanlara “gerçekçi olmaları” söyleniyor: yani hükümetlerin reform hedeflerini sınırlamak ve “demokrasinin gerçek ideallerini gerçekleştirme”.

BU İŞLEMEZ! Umutlarınızı ve çabalarınızı buna yatırmak işleri daha da kötüleştirebilir. Böylesi bir süreç “gerçekçi” değil, aslında çıkmaz bir sokaktır.

Peki niçin? DKP'nin kurucu başkanı Bob Avakian bunu şu şekilde açıklıyor: *“Derin sınıfsal bölünmelerin ve toplumsal eşitsizliklerin damgasını vurduğu bir dünyada -demokrasinin sınıfsal doğası ve hangi sınıfa hizmet ettiğinden bahsetmeden- “demokrasiden” bahsetmek anlamsızdır ve çok daha kötüdür. Sınıflara bölünmüş bir toplum oldukça “herkes için demokrasi” diye bir şey olmayacaktır: bir sınıf veya diğeri yönetecek, kendi çıkarları ve hedefleri doğrultusunda bir çeşit demokrasiyi destekleyecek ve bunu yayacaktır. Mesele şudur: hangi sınıf yönetecek ve kimin yönetimi ve demokrasi sistemi sınıfsal bölünmeleri ve sömürü, baskı ve eşitsizliğe tekabül eden ilişkileri sürekli veya nihai olarak ortadan kaldırmaya hizmet edecektir.”*

Bugünkü devletin merkezindeki korkunç ordular ve acımasız polis güçleri, kapitalist emperyalistlerin sınıfının çıkarlarını ve hedeflerini korumak ve onlara hizmet etmek için yüzyıllar boyunca inşa edilmiştir. Bu sınıf, ordunun ve polisin ne zaman, nasıl ve kime karşı kullanılacağını ve neye son vereceğini belirler. “Meşru güç” üzerindeki tekelleri Amerikan demokrasisinin (tüm demokrasiler gibi) özünde bir sınıfın diğerine diktatörlüğü olduğunu ve bu durumda emperyalistlerin diktatörlüğü olduğunu ortaya koyuyor. Ve bu ülkenin tüm tarihi, Yerli Amerikan halkının soykırımına uğramasından, bu ülkenin dahil olduğu savaşlar ve askeri eylemlerine... temelde yer alan korkunç kölecilik suçlarından, daha iyi bir dünya için savaşmak için bu ülkede ortaya çıkan her radikal harekete karşı uygulanan şiddetli baskıya kadar bu noktayı tekrar tekrar kanıtlamıştır.

Devrim, bu kapitalist emperyalistlerin devlet makinelerini devirmeli ve önceden sömürülen sınıfın, proletaryanın devrimci çıkarlarına hizmet eden yeni bir devlet gücü haline gelmek zorundadır; bu sayede sınıfsal bölünmelerin ve bir bütün olarak baskıcı ve sömürücü ilişkilerin kaldırılmasına doğru gidilecektir. Bu devrimci devlet, önceki devlet biçimlerinden *radikal biçimde farklı* bir devlet olan *proletaryanın diktatörlüğü* olacaktır.

Önceki tüm devletler sömürü ilişkilerinin genişletilmesine ve savunulmasına hizmet etmişlerdir; sömürücü sınıfların egemenliğini dayattılar ve bu ilişkilerdeki temel değişikliklere karşı kendilerini güçlendirdiler. Proletaryanın diktatörlüğü, aksine, sınıf ayrımlarının ve sömürüye,

baskıya ve insanlar arasındaki yıkıcı çatışmaların sürekli yenilenmesine yol açan tüm karşıt toplumsal ilişkilerin ortadan kaldırılması ile, *devletin nihai olarak ortadan kaldırılmasını* amaçlamaktadır. Ve bu hedefe doğru ilerlemeye devam etmek için, proletarya diktatörlüğü, toplumun birçok farklı kesiminden kitleleri, toplumun dünya çapında komünizme doğru yürütülmesi ve geliştirilmesi nihai hedefine doğru giderek daha fazla çekmek zorundadır. Bu süreç, farklı ve yaratıcı yollarla düşünen ve hareket eden insanlar tarafından karakterize olacaktır... hem toplumun karakteri hem de toplumun herhangi bir zamandaki gidişatı mayalanma, muhalefet ve tartışmalarla dolu olacaktır... önderlik hem bunu serbest bırakır hem de genel anlamda bunu komünizm nihai hedefine doğru yönlendirir. Sosyalist topluma tekabül eden bu devlet gerekli olacaktır; fakat sosyalizm kendi başına bir amaç değildir -devlet ile toplumun geri kalanı arasındaki bölünmenin nihai olarak ortadan kaldırılmasını ve devletin kendisinin ortadan kaldırılmasını içerecek, bu da tüm dünyadaki sınıfsal bölünmelerinin ve insanlar arasındaki baskıcı ilişkilerin kaldırılmasıyla gerçekleşecek komünist bir dünya nihai hedefi için kritik ve gerekli bir geçiştir- ve sosyalist devlet sürekli olarak bu nihai hedefe doğru ilerleyen ve ona hizmet eden radikal dönüşümlerden geçmelidir.

Bu sosyalist devlet, insanları toplumun her alanında radikal dönüşümler yapmaya yönlendirecek ve destekleyecektir. Büyük kapitalistlerin sahip oldukları ve kontrol ettikleri büyük üretim araçları (fabrikalar, araziler ve madenler, makineler ve diğer teknolojiler, vb.) ele geçirilerek sosyalist bir ekonomik sistem inşa edilecektir - bunlar halkın ihtiyaçlarını karşılamak ve dünyadaki devrimci mücadeleye destek vermek üzere sosyalist devlet mülkiyeti olacaktır. Sosyalist devlet, toplumun bir bütün olarak insanlar için ortak bir bolluk sağlama ve bunlar arasındaki asırlık bölünmelerin, zihin ve kol gücü ile çalışmanın (zihinsel ve fiziksel emek arasındaki bölünme) yanı sıra insanlar arasındaki diğer tüm baskıcı bölünmelerin üstesinden gelme komünist vizyonuna doğru, çok yönlü mücadele ve toplumsal dönüşümlerin çeşitli dalgaları ve aşamaları aracılığıyla toplumun ilerletilmesinde belirleyici bir rol oynayacaktır. Eski sömürücülerin geri dönmesini önlemek ve emperyalizmin saldırılarına direnmek için hareket edilecektir. İnsan özgürlüğünün bugünkü halinden çok daha büyük bir ölçekte ve çok daha radikal bir vizyonu ve uygulaması, komünizm nihai hedefi doğrultusunda farklı bir tür demokrasiyi mümkün kılacaktır, aşılacak bir devlet biçimiyle, insanlar birlikte herhangi bir

şiddet ve baskı aygıtına başvurmadan olayların seyrini tartışacak ve gidişata yönelik karar vereceklerdir. Son olarak, bu yeni devrimci sosyalist devlet, dünya devrimi için bir “üs alanı” olarak inşa edilecektir – diğer ülkelerdeki devrimci mücadeleler için bir sıçrama tahtası, destek üssü ve bir ışık olacaktır, bu ülkelerin hepsi birlikte sömürü ve baskının olmayacağı bir dünyaya ulaşmak için birlikte çalışacaktır.

Komünist devrimin yeni bir aşaması

Devrimci komünist hareket, Marx ve Engels’in *Komünist Manifesto*’daki temel teori ve vizyonu ortaya koydukları 1848’de başladı. Bu hareketin ilk aşaması üç destansı devrimi içeriyordu: Paris Komünü; Sovyet Devrimi; ve en yüksek noktası olarak Büyük Proleter Kültür Devrimi’ni içeren Çin Devrimi. Bu devrimler daha önce eşi benzeri görülmemiş şaşırtıcı değişiklikler ortaya koydu; vizyonları ve başarıları dünyanın dört bir yanındaki halklara ilham verdi. Ancak dünya emperyalizmi baskın kalmaya devam etti, ayrıca bu devrimler henüz yeni ve başlangıçtaki çabaları; kahramanca mücadelelere rağmen, en sonunda her biri gerici güçler tarafından yenildi. Bu yenilgilerin ardından, bu devrimler hızla karalandı ve devrimlere ilişkin gerçekler bastırılıp çarpıtıldı. Gerçekte, bu devrimler daha iyi bir dünyanın gerçekten mümkün olduğunu kanıtlamıştı ve bu devrimler sayesinde insanlık paha biçilmez bir deneyim ve tamamen yeni bir başlangıç noktası deneyimi biriktirdi.

Ancak devrimci proletaryanın herhangi bir ülkede iktidara gelmesinden bu yana yıllar geçti – etiketleri ne olursa olsun bugün dünyada sosyalist ülkeler mevcut değil. İnsanlık, acilen geçmiş başarıları devam ettirecek, bunları gerçekten iyice öğrenecek, bu temelde eksikliklerin ve hataların analiz edilmesine ve yeni yollarla yeni doruklara taşınmasına dayanan komünist devrimin yeni bir aşamasına ihtiyaç duyuyor. Bu geçmiş deneyimi derinlemesine değerlendirme ve ileriye gidecek yolu ortaya koyma sorumluluğu Bob Avakian tarafından üstlenildi ve kendisi bunu yaparak bu önemli kavşakta bilimsel teoriyi ve komünizmin özgürleştirici vizyonunu daha da geliştirdi.

Eğer devrim olacaksa devrimci bir parti de olmak zorundadır

Güçlü ve acımasız bir düşmana karşı devrim yapmak ve buradan da sömürü ve baskının olmadığı yepyeni bir dünyaya ulaşmak inanılmaz derecede zor ve karmaşık bir süreçtir! Böylesi

bir devrim önderlik gerektirir; kapsamlı bir vizyona sahip bir organizasyon, gerçeği analiz etmek için bilimsel bir yöntem ve onun nasıl değiştirileceğine dair ciddi bir disiplin gerektirir. Halk kitlelerinin devrimci potansiyelini uyandırabilen ve bunu açığa çıkarabilen, gerçek düşmana karşı kitlelerin öfkelerini yönlendirebilen ve tüm insanlığın kurtuluşu için kapsamlı bir vizyona sahip bir organizasyon gerekir. Şiddetli iniş ve çıkışlar ayrıca tehlikeli dönüş ve zikzaklar karşısında doğru istikameti saptayacak bir örgüt şarttır. Bu örgüt *devrimci öncü partidir*. Kitleler tarihi zorluklarla ancak böylesi bir örgüt sayesinde başedebilir ve özgürlüklerini kazanabilirler.

Devrimci Komünist Parti ABD, ABD’de bu sorumluluğu üstlenmiş durumdadır. DKP ABD üyeleri, radikal olarak farklı ve daha iyi bir dünya için derin arzuları ve bu dünyaya ulaşmak için devrim ihtiyacı anlayışında birleştiler. Kendilerini gönülden devrime adanmış durumdadılar ve bu nedenle bireysel yeteneklerini ve tutkularını bu devrim davası ve gerekliliği için yönlendiriyorlar.

Komünist devrim toplumun bilimsel olarak anlaşılmasını gerektirir. Bu devrim bilimi, toplumun entelektüel, bilimsel ve kültürel yaşamının yanı sıra sınıf mücadelesi ve üretim mücadelesinin tüm büyük akımlarından doğmuş ve onunla sürekli etkileşim halinde gelişmeye devam etmiştir. [Komünizm bilimi hakkında daha fazla bilgi için *bkz. Ek.*] Bu bilim ezilenlerin ivedi koşullarından, hatta emperyalistlere karşı patlak veren mücadelelerden kendiliğinden doğmamış ve bu şekilde ortaya çıkmamıştır; bu çerçeveye çok dar, çok sınırlı ve kitlelere egemen olan sistemin yaklaşım ve bakış açısıyla doludur. Bu nedenle, sistemin teoride eğitim gören ve teoriye erişen halk kitlelerini reddettiği gerçeğiyle birlikte, bu bilim kitlelere doğrudan deneyimleri ve kendi koşullarının “dışından” getirilmelidir. Bunun için, sistemin bilimsel bir anlayışına ve onun yerini alması gereken türden bir devrime dayanan bir parti gereklidir.

Böylesi bir parti olmadan devrim olamaz. Parti; ileri ve geri, dalgalar benzeri bir anlayışla kitlelerin bakış açılarını yükseltme ve onları düşmana karşı mücadeleleri sürecinde yönetir.

Öncü bir parti, kitleleri burjuvaziye karşı mücadeleye yönlendirirken aynı zamanda egemen toplumsal ilişkilerin partiye “yerleşmesi” ve emperyalizme uyum sağlanması, bu sömürü sistemi içindeki reformlardan öte bir şey yapmamak gibi neredeyse çekimsel bir etki yaratan gidişatlara karşı da mücadele etmek zorundadır. Ve parti bir kez yeni devrimci devletin öncü konumundayken, emperyalizmden kaynaklı açık tehditler ve saldırganlıkların yanında, yine

toplumdaki eski ilişkilerin ve fikirlerin (ancak uzunca bir süre sonra tamamen ortadan kaldırılabilen fikirlerin) kalıcılığı şeklindeki devasa baskılarla karşı karşıya kalır. Bunlar parti içindeki güçlerde, devrim karşısına dikilen, devrimi durduracak ve aslında toplumu kapitalizm-empyalizme sürükleyecek çizgileri ve politikaları toplayan yoğun ifadeler şeklinde mevcuttur. Bununla kararlı bir şekilde mücadele edilmesi gerekmektedir.

Partinin bizzat açığa çıkarması ve önderlik etmesi gereken devam eden devrimci süreç aslında bu çelişkiyi çözecek anahtara sahiptir: devrimci yolda kalmak için tekrar tekrar mücadele ederek (ve kitleleri mümkün olan en büyük ölçüde bu mücadeleye sokarak) herhangi bir zamanda yapılan şeyle komünizm nihai hedefi arasında canlı bir bağ kurabilmek gerekir. Ve yalnızca gerçekten komünizme ulaşılması sayesinde böyle bir partiye -yani toplumdaki örgütlü önder bir gruba- duyulan ihtiyaç aşılacaktır.

O zamana kadar, öncü parti kitlelerin kurtuluşu için kesinlikle gerekli ve esaslı bir araçtır - önce iktidarı elde etmek için devrimci mücadelede, sonra da son derece karmaşık olan iktidarı sürdürmek ve komünizme doğru ilerleme mücadelesi açısından gereklidir. Bu nedenle değerlidir de - kitlelerin sahip olduğu en değerli şeydir.

İktidarın ele geçirilmesi için devrimci halk düşmanla yüzleşmeli ve onu mağlup etmelidir

ABD gibi bir ülkede, bu sistemin devrim ile yıkılması ancak nesnel durumun doğasında büyük, niteliksel bir değişiklik olduğunda elde edilebilir, öyle ki bir bütün olarak toplum ve sistemin kendi doğası ve işleyişi temel olarak derin bir krizin pençesinde olmalı, bununla birlikte milyonlarca ve milyonlarca sayıda, devrimci değişime istek duyan ve bunun için savaşımaya kararlı bir devrimci halkın ortaya çıkması gereklidir. Devrimci değişim mücadelesinde, devrimci halk ve onları yönetenler, mevcut sömürü ve baskı sisteminde somutlaşan ve bunu uygulayan devlet makinesinin şiddetli baskıcı gücü ile karşı karşıya kalacaktır; ve devrimci mücadelenin başarılı olması için, eski sömürücü ve baskıcı düzenin şiddet içeren baskıcı gücüyle yüzleşmek ve bunu yenmek gerekecektir.

Devrimci bir durumun gelişmesinden önce -ve ABD gibi bir ülkede devrimci bir halkın gelişimine doğru çalışmanın anahtarı olarak- bir devrime ihtiyaç duyan ve buna katkıda bulunmak

isteyenlerin siyasi çabalarını arttırmaya odaklamak gerekmektedir ve devrimcilerin işi, kitlelerin ideolojik bilinci ve herhangi bir zamanda, bu sistemin sömürücü ve baskıcı doğasının egemen sınıfın, kurumlarının ve uygulayıcılarının politika ve eylemlerinde yoğunlaşan şeye karşı büyük bir politik direniş inşa etmek, tüm bu yollarla sistemin kendi çelişkilerinin yanı sıra siyasi ve ideolojik olarak ortaya çıkmasının bir sonucu olarak, gerekli koşullar getirildiğinde artan sayıda insanın *devrime yönelik ihtiyacı ve bu olasılığı* kavramasını sağlayabilmektir.

Partinin tüm çalışmaları -yaptığı her şey- devrim yapmayı ve komünizme ilerlemeyi amaçlar. Yukarıda belirtildiği gibi, devrime yönelik gerçek bir şansın ortaya çıkması için toplumda ve hükümetin içinde bir kriz olması gerekmektedir. Ancak gerçek bir devrimci öncü bunun pasif bir şekilde gerçekleşmesini bekleyemez; ideolojik ve siyasi çalışmaları, *“zihinleri hazırlamak ve devrim için güçleri örgütlemek”* ve gelecekteki devrimci bir durumun ortaya çıkabileceği *“siyasi alanı”* aktif bir şekilde biçimlendirmek için böyle bir durumun gelişmesini *hızlandırmalıdır*.

Bu *“beklerken hızlandırmak”* çalışması, partinin karşı karşıya kaldığı nesnel politik durumun sınırlarını zorlamasını gerektirir - durumu herhangi bir zamanda mümkün olan en yüksek dereceye dönüştürmek ve devrim için olası her türlü duruma yönelik tetikte bir uyanıklığı devam ettirmek. Bunu yapmak için de parti basını ve komünist teorinin yayılması, özellikle de bu faaliyetin dayanak noktası olarak Bob Avakian'ın çalışma, yöntem ve yaklaşımında yoğunlaşanların yayılması şeklinde bir dizi devrimci hazırlığa öncülük edilmektedir.

Devrimci yönelim ve hedefler temelinde ilerleyen parti, sistemin vahşetine karşı kitlesel direnişler seferber etmelidir; kitleleri mümkün olduğunca geniş bir biçimde devrimin en büyük meseleleriyle meşgul etmek gerekmektedir, ve tüm bunlar aracılığıyla yeni üyeleri mümkün olduğunca geniş bir şekilde ve aşağıda *Örgütlenme İlkeleri*'nde belirtilen yüksek standartlara dayanarak kazanmak gerekmektedir. Parti, bunun önemli bir parçası olarak toplumun tüm kesimlerinden ve özellikle de devrimin belkemiği olanları -toplumun en dibinde yer alan, zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyi olmayanları- *Devrim İçin Halkı Dönüştür!* sloganı etrafında harekete geçirmek için çalışmaktadır.

Parti yaptığı her şeyi uluslararası proletarya ve tüm dünya halkları açısından ele almaktadır. Bu temel duruş ve yönelim *proleter enternasyonalizmidir*. Proletaryanın uluslararası bir sınıf olduğu

anlayışına dayanır; bu anlayış emperyalizmin, çelişkiler ve karşıtlıklarla dolu olsa da aslında tek bir entegre dünya sistemi olduğu; ve komünist devrimin, birçok ülkede olduğu gibi, *tek bir dünya süreci* olduğudur. Bu durum, siyasi açıdan aynı yönelimi ve bakış açısını destekleyip tüm dünyada komünizm davasını ilerletmek için çalışırken, aynı zamanda herhangi bir ülkede devrim yapmak için elinden geleni yapmak anlamına gelir.

Proletarya Önderliği altında Birleşik Cephe: Devrim yapma ve devrimi devam ettirme stratejisi

Parti; kazanabilmek için devrime aktif olarak katılacak ve onu destekleyecek milyonlarca ve on milyonlarca insanı ve farklı bakış açılarına sahip çok çeşitli siyasi ve toplumsal güçleri birleştirmek zorundadır. Partinin bunu yapma stratejisi, **Proletarya Önderliği altında Birleşik Cephe**'dir.

Bu toplumdaki çoğu insanın temel çıkarı emperyalistlerinkine DAYANMAZ. Bu basit ama derin gerçek, bu ülkedeki devrimin niçin gerekli ve mümkün olduğuna dair nesnel maddi temelin önemli bir parçasıdır. Halkın farklı pek çok kesimi bu sistemin yaptığı şeyleri protesto ediyor ve isyanını gösteriyor, bu protestolar desteklenmeli ve güçlendirilmelidir; bu durum, sistemin temsilcilerinin etkisinden onları çekip uzaklaştırmak ve bunun yerine onları devrimci bir hareketin parçası yapmak anlamına gelir. Nihayetinde bu mücadelelerin önderliği için farklı sınıfları temsil eden pek çok farklı fikir mücadele edecektir; fakat yalnızca proletaryanın -yani zincirleri dışında kaybedecek bir şeyi olmayan sınıfın- bakış açısı ve programı bu mücadeleyi devrime ve komünizme yönlendirebilir.

Yaşam koşulları "kaybedecek hiçbir şeyi olmayan" bir karaktere en çok tekabül edenler, esas olarak, bu sistemi devirmek ve yeni bir sistem oluşturmak için verilen mücadelenin omurgası - ve en sağlam toplumsal tabanı- konumdadırlar. Aynı zamanda, farklı sınıflardan birçok insan da devrime aktif olarak katılacak veya en azından devrimi destekleyecektir. Asıl mesele, proletaryaya kök salmış, ancak komünizmin bakış açısı, komünizmin hedefleri ve yöntemleri ile aşılana, öncü bir kuvvet ve "manyetik kutup" olarak hareket ederek tüm devrimci insanları ateşleyebilecek, büyüyen bir çekirdek olmasıdır.

Birleşik cephenin kalbinde ve belirleyici olmasında iki büyük mücadele akımının ittifakı öne çıkar: komünizme geçiş (her milletin gerçekleştirmesi gereken bir hareket) olarak kapitalizmi devirme ve yeni sosyalist devleti kurma hareketi; Siyahiler, Chicanolar, Porto Rikolular, Amerikan yerlileri ve diğer ezilen halklar üzerindeki baskıyı sona erdirme (yani, ulusal baskı) mücadeleleri ile birleşmek durumundadır. Amerikan yerlilerine karşı soykırım ve Siyahi halkın köleliği Amerikan toplumunun köklerinde yatmaktadır. Bu baskı hiçbir zaman sonlanmadı, aynı zamanda -diğer azınlık milletlerinin baskısı ile birlikte- yeni ve bazı yönlerden daha da çarpık biçimler aldı. Ve bu durum, baskılara karşı yürütülen muazzam ve derin mücadelelere ve kitlelerin bu mücadelelerdeki büyük fedakarlıklarına rağmen bu şekildedir. Sert fakat özgürleştirici olan gerçek şudur: *bu baskı yalnızca bu sisteme karşı devrim yoluyla sona erdirilebilir - ve işin aslı bu şekilde sonlandırılacaktır.*

Bu iki mücadele akımı ortak bir düşmanla karşı karşıyadır ve ortak bir çözüme sahiptir; proletaryanın büyük bir bölümünün ezilen milletlerden oluşması, bu birlik için maddi temeli daha da güçlendirir. Aynı zamanda, ulusal baskıya karşı hareketlerde, sonuçta farklı sınıf güçlerini temsil eden farklı programlar ve bakış açıları vardır ve bu kilit ittifakın gerçek kavgası çok dinamik bir süreç olacaktır - ortak düşmana karşı birleşik mücadele, kurtuluş ve nihai hedef için gereken bakış açısı ve ileriye doğru güçlü tartışmalar şeklinde olacaktır.

Devrimci harekete dahil olan ve ilerlemeye yardımcı olan diğer önemli toplumsal çelişkiler de vardır. Özellikle, kadınlara yönelik baskı toplumun sınıflara bölünmesi ile bağlantılıdır ve ailenin kendi yapısı da dahil olmak üzere Amerikan yaşamının her alanında derinden kök salmıştır ve onun kökünü kazımak için kadınların gücünü ve erkekleri öne çıkarmak şu an acil bir ihtiyaçtır. Dahası, bu devrimci hareket için bir "mihenk taşı" meselesidir - devrim, şimdi her nerede olursa olsun, kadınlara yönelik baskılara karşı mücadele etmelidir ve iktidar ele geçirildikten sonraki çok daha elverişli koşullarda da tam kurtuluş hedeflenerek mücadeleye devam edilmelidir.

Bir başka yakıcı mesele, pek çoğu burada ABD emperyalizminin ezdiği uluslardan sürülmüş göçmenlerin durumudur. Emperyalistler, günah keçisi olarak kullanarak onlara karşı sürekli öfke ve nefreti canlı tutarlar; tam tersine, devrimci hareket göçmenlere kucak açar ve emperyalizmden kurtulma ve devrimi dünyadaki komünizm nihai hedefine doğru ilerletme

mücadelesinde onlarla birleşmeye çalışır.

Proletarya Önderliği altında Birleşik Cephe stratejisi, ABD'deki entelektüelleri ve sanatçıları, profesyonelleri, pek çok çiftçiyi, girişimciyi vb. içeren orta sınıflardan geniş ve çeşitli kesimlerle birlik oluşturmayı da mümkün kılar. Kapsamlı bir devrim ihtiyacını ve gelecekteki toplumla ilgili vizyonunu ortaya koyan parti, orta sınıftan pek çok kişiyi komünist devrime kazanabilir veya en azından onları “dostça tarafsızlığa” yönlendirebilir. Bu kesimler arasındaki kilit nokta, gidişata çok fazla bağlı olmayan ve radikal ve köklü değişime daha açık olabilecek gençlik olacaktır; ve radikal ve devrimci fikirli gençliğin, toplumun her katmanından gerçek bir hareketini öne çıkarmak, partinin stratejisinin ve devrimci çalışmasının önemli bir parçasıdır.

Parti, birleşik cepheyi şekillendirmek için *birlik-mücadele-birlik* yöntemini uygular. Bu durum, mücadelenin herhangi bir aşamasında, günün yakıcı ve acil siyasi savaşları etrafında birleştirilebilecek herkesi birleştirmeyi içerirken, aynı zamanda hem mücadelenin nihai hedefi hem de olması gereken bakış açısı ve yöneme ilişkin de kararlılıkla mücadele eder. Tüm bunlar sayesinde parti, komünist bakış açısına ve yöneme mümkün olduğunca çok insan kazanmayı hedeflemektedir ve toplumdaki insanların düşünce ve değerlerini genel olarak bu yönde ve gittikçe daha fazla etkilemeye çalışmaktadır.

Bu strateji ve yöntemi zikzaklar ve dönüşlere rağmen uygulamak, *devrimci bir durumun gelişimini beklerken hızlandırmak*, milyonlarca ve hayatın her kesiminden gelen, aynı zamanda birçok farklı caddeden gelecek devrimci halkı öne çıkarmak, devrim yapmak için uygun ve gerekli olan teori ve tarihsel deneyimleri incelemek ve emperyalistleri gerçekten yenebilecek bir öğretiyi geliştirmek... bütün bu devrimci çalışma aracılığıyla, parti devrimin yapılacağı zamanı daha da yakınlaştırmak ve insanları devrim için hazırlamaktadır.

Bu dönemde, milyonlar her tür bakış açısıyla politik hayata girecek - ancak kriz geliştikçe ve öncünün bilimsel önderliği aracılığıyla toplum keskin bir şekilde kutuplaşacak ve iki ana güç - egemen sınıf ve gerici silahlı kuvvetler (ve diğer gericiler) bir tarafta sıralanacaklar ve diğer tarafta milyonlarca ve on milyonlarca devrimci hareket bulunacak. Böylece toplum, karşıt “kutupların” biri ya da diğeri etrafında aşağı yukarı “sıkıştırılmış” hale gelecektir.

Bu noktada devrime katılanların çoğu, komünizm nihai amacına yönelik pek bir şey yapmayacaktır, fakat bununla birlikte, yalnızca devrimcilerin programının topluma zarar veren acil meseleleri çözebildiğini görmeye başlayacaklar. Ancak bu göreceli ve geçici “sıkıştırma” durumu, yeni devrimci iktidar ele geçirilip birleştirildikten sonra “geri çekilecektir”. Yeni toplum, bir kez daha neyin yapılması gerektiği ve neyin herhangi bir zamanda yapılmaması gerektiği konusunda (az çok) benzer ve *farklı bakış açlarına sahip farklı (değişen) pozisyonlardan* geniş bir toplumsal güç çeşitliliği ile karakterize edilecektir.

Parti bunu iyi anlamalı ve iktidarın ele geçirilmesinden sonra yeni ve daha elverişli -fakat farklı- koşullarda, **Proletarya Önderliği altında Birleşik Cephe** stratejisini uygulamaya devam etmelidir. Bu durum, komünizme geçiş süreci boyunca, *birlik-mücadele-birlik* yönteminin uygulanmasını içerir. Yine bu durum, esasen iktidarın ele geçirilmesinden sonra (farklı formlardaki eşitsizlik mirasından - örneğin fikirlerle ve kol gücüyle çalışanlar arasında kalan farklılıklar gibi), tüm tarihsel bir süreç boyunca kendini gösteren insanlar arasındaki çeşitli farklılıklardan kaynaklanır. Yeni sosyalist toplumda, komünizm nihai amacına geçişi gerçekleştirirken sosyalist devletin ve öncü partinin yönelimi, uzun vadeli bir *“birlikte yaşamak”* politikası izlemek ve toplumsal konumu ve dünya görüşü orta tabaka karakteristiğinde olan insanları dönüştürmek olacaktır. Bu durum, halk arasında kalan bu maddi farklılıkların ve ideolojik etkilerinin üstesinden gelebilmek için sürekli çalışmak ve *komünist devrimin bakış açısını ve amaçlarını* bilinçli olarak ele alacak *artan sayıda insanı kazanabilme doğrultusunda* sürekli olarak çaba göstermek anlamına geliyor.

Bütün bunlarda partinin önderliği esastır.

II.Örgütlenmenin İlkeleri

Devrimci Komünist Parti ABD, insanlığın en büyük ihtiyacını karşılamak için bir araya gelen insanlardan oluşur: komünizme doğru atılacak ilk adım olarak *devrim yapmak*. Bu insanlar büyük bir ciddiyet ve büyük bir sevgi ile; büyük bir kararlılık ve büyük bir tutku ile hayatlarını tamamen buna adanmışlardır.

Partinin çizgisi belirleyicidir

Parti ile ilgili en önemli ve belirleyici şey onun çizgisidir. Partinin çizgisi, komünizmin (en kapsamlı anlamda komünist teorinin) bilimsel yöntemini ve bilgi gövdesini kavramasından; bu teorinin gerçeğe uygulanması; ve bu uygulamadan kaynaklanan temel ilkeler, strateji ve siyasetlerden oluşur.

Partinin çizgisi doğruysa -yani gerçekliğin temel hareketi ve gelişimine tekabül eder ve bunu "kapsarsa" ve devrimci pratiğin yollarını doğru bir şekilde tanımlarsa- o zaman herhangi bir zamanda ne kadar küçük olursa olsun, parti içsel yaşamının ve kitleler arasındaki çalışmasının temeli olarak bu doğru çizgiyi izlediği müddetçe devrime doğru ilerleyebilir ve insanlığın kurtuluşuna katkıda bulunabilir. Fakat tam tersine, eğer çizgi kritik açılardan yanlışsa ve eğer parti temel bir mesele üzerinde yanlış bir çizgide kalmaya devam ederse ve daha da kötüsü, partinin temel yönelimi değişirse, partinin kendisi revizyonist olursa, yani esasen onu kabul etmese bile çizgisi emperyalizme nesnel olarak uyum sağlayan, devrim yapmaktan vazgeçen bir çizgiye dönüşürse... böylesi bir durumda kişi sayısına bakılmaksızın nihayetinde parti kitlelerin sırtına saplanan bir başka bıçaktan başka bir şey olmayacaktır. Çizgi meselesi tam da bu kadar önemlidir: devrim ve karşı devrim arasındaki fark işte budur.

Bu çizginin nihai amacı dünyayı dönüştürmektir. Çizginin gelişimi ile tüm bu süreci yönlendiren dünyanın dönüşümü arasında ileri geri bir etkileşim vardır. Bu teori/pratik/teori dinamiğidir ve parti yaşamının kalbinde bulunmaktadır.

Kısacası, çizgi, parti ve daha büyük nesnel dünya arasındaki etkileşimin temel ve dinamik faktörüdür. Bu çizgiyi geliştirme, kavrama ve uygulama mücadelesi ve bu sayede çizgiyi derinleştirmek, zenginleştirmek ve gerektiğinde düzeltmek... bu mücadele partinin can damarındır ve her parti üyesinin faaliyet ve görevlerinin de kalbidir.

Temel yönelim - "Kolektifliğimiz gücümüzdür"

Bu çizgiyi geliştirirken ve uygularken, parti yalnızca bireylerden oluşan bir toplam olarak değil, kolektif bir örgüt olarak hareket eder.

Her parti üyesi kitlelerin önderidir ve her biri değerli iç görüşleri, deneyimleri, yetenek ve yaratıcılıkları "masaya getirir". Ve her bireyin belirli bir durumdaki eylemi pozitif veya negatif

büyük bir fark yaratabilir. Aynı zamanda, parti insanların dünyayı anlamak ve değiştirmek için bir araya gelmelerini sağlar. İnsanlar fikirlerini ve inisiyatiflerini kolektif bir sürece ve araca kanalize ederler ve bu kolektivite gerçekliğin çok daha derin ve daha kapsamlı bir analizini mümkün kılar ve ve bir birey olarak hareket eden tek bir kişinin, hatta gevşek bağları olan bir grup insanın başarabileceğinin çok ötesinde, bu gerçeği dönüştürmek için insanların çok daha güçlü ve derin bir seferberliğini mümkün hale getirir.

Parti içinde, yoldaşlar iyiyi ve kötüyü paylaşırlar ve birbirlerini kollarlar: bu da devrimci bakış açımızın ve kolektivitenin bir ifadesidir. Parti içinde, tüm yoldaşların katkıda bulunduğu devrimci teori ve pratiğin geliştirilmesinde ne yapılması gerektiği, doğru ve yanlış üzerinde çok fazla kolektif tartışma ve cebelleşme durumu yaşanır; bu parti hayatının “yaşam pınarıdır”. Fakat düşmanlarımıza karşı saflarımızı sıkıca kapatırız ve onlara güçlü ve çatlaksız bir birlik duvarı ve önderliğe bağlılık durumu sunarız. Bu durum saflarımızı bozmalarını zorlaştırır.

Demokratik merkezîyetçilik

Kolektifliğimiz, birimlerin ve partinin diğer organlarının çeşitli düzeylerde kolektif işleyişi yoluyla ifade edilir ve gerçekleşir. Bütün parti demokratik merkezîyetçilik temelinde *bir bilgi zinciri ve bir komuta zinciri* olarak birbirine bağlanmıştır.

Partinin önderliği temel ilkeleri ve analizleri belirler, devrimden önceki kilit meselelere odaklanır ve tüm bunları titiz bir şekilde araştırarak ve güçlü bir şekilde tartışarak partiye rehberlik eder. Bu durum bilimsel bir temelde cebelleşmelerin ve tartışmaların zengin bir süreç şeklinde gerçekleşmesini sağlar. Çizgi belirlendikten sonra, herkes onu heyecanla uygulamaya geçirir. Demokratik merkezîyetçiliğin her iki yönü de -çizginin ilerlemesi ve birleşik uygulaması- dünyayı mümkün olan en doğru ve en derin şekilde tanıma ve değiştirme süreci için esastır. Partideki demokratik merkezîyetçilik ilkeleri, parti içindeki yoldaşların yalnızca bilimsel şekilde fikirleri temel almalarını ve sentezlemelerini değil, aynı zamanda parti dışındaki insanların, kitlelerinin düşüncelerinden de öğrenmelerini ve gelişmelerini sağlar ayrıca gerçekliği devrimci bir şekilde, komünizmin hedefine dönüştürme yeteneğiyle ilişkilendirerek, gerçeklik anlayışını derinleştirmenin diyalektik sürecini ilerletmenin önemli bir parçası olarak halk kitleleri ile bağlarını güçlendirir.

Demokratik merkezietçiliğin temel yönlerinden biri, temel birliğine dayanan partinin ideolojik ve siyasi çizgisi açısından birleşik ve disiplinli işleyişidir. Partinin disiplinli karakteri aşğıdaki işleyiş kurallarına da yansır: birey kolektife bağlıdır; azınlık çoğunluğa bağlıdır; alt seviyeler üst seviyelere bağlıdır; ve partinin tamamı Parti Kongresi'ne veya Kongre oturumu olmadığında Parti Kongresi tarafından seçilen Merkez Komitesine bağlıdır.

Parti Örgütlenmesi

Madde-1: Üyelik

Partiye üyelik, yaşam boyu devrime bağlılık ve insanlığın kurtuluşu anlamına gelir. Partiye katılanlar, tüm bu işi, bu riskli işi, genellikle popüler olmayan ve "akıntıya kürek çekme" çalışmasını yapmaya hayatlarını adanmışlardır. Kişi bir kez partiye katıldıktan sonra, eğer uzunca bir mücadelenin ardından parti halen kendine "komünist" dese de partinin gerçekte iflah olmaz revizyonist bir parti olduğuna, dejenere olduğuna ve devrim davasına ihanet ettiğine ikna olması durumu haricinde, hiç kimse partiden ayrılmamalıdır.

Üyelerin görevleri

A) Parti üyeleri, devrimci tutumları ve yönelimleri temelinde devrimi isterler, bu konuda bilimsel olmaya istekli ve kararlılırlar. Partili yoldaşlar, komünizmin bilimsel bakış açısını ve yöntemini kavramak ve pratiklerini sürekli olarak derinleştirmek için çalışırlar. Eleştirel bir ruha ve hata ihtimaline karşı açık bir zihni korurken, doğru olduklarını bildikleri şey için mücadele ederler.

Her parti üyesinin en büyük sorumluluğu, partinin çizgisinin devam etmesi ve devrimci bir çizgi olarak daha da gelişmesi için mücadele etmektir. Her parti üyesi revizyonist çizgilerin çekim gücüne (ve yine devrime ihanete yol açacak çizgilere) karşı koymaya cesaret etmelidir; aynı zamanda her üye, bu tür çizgileri daha iyi ayırt edebilmek ve bunlarla mücadele edebilmek için teorik seviyelerini yükseltmelidir.

Parti üyeleri, devrimin en büyük sorunlarına odaklanmak, genel stratejik hedeflere uygun olarak ilerlemek ve herhangi bir noktada yapılan çalışmanın bu uzun vadeli stratejik faaliyetlerle aynı

doğrultuda olmasını ve hedeflere katkıda bulunmasını sağlamak için çaba göstermelidir.

B) Parti üyeleri her şeyi feda etmeye istekli ve hevesli bir şekilde herhangi bir görevi kabul etmeye veya herhangi bir sorumluluğu üstlenmeye veya ne kadar zorlu olursa olsun, devrimci davayı *sadece belirli bir ülkede değil uluslararası alanda ilerletmeye* hazırdır. Komünistler belirli bir kariyer için ya da “alternatif yaşam tarzı” elde etmek için partiye katılmazlar, kitleleri devrim yapmaya yönlendirirler. Parti üyeleri düşmanın her tür baskısını karşılamaya hazırdır.

C) Parti üyeleri, parti kanallarının bütünlüğünü ve parti önderliğini korur. Parti disiplinini savunur ve bunu güçlendirerek düşmana karşı bir duvar oluşturur.

D) Parti üyeleri, kitleler arasındaki komünist bakış açısını, yöntemi, tavrı ve etiği aktif olarak temsil eder ve bunu kendi yaşamlarında yaşamayı sürdürür. Komünist fikirleri yayar ve kitleleri düşmana karşı mücadelede yönlendirir. Partili yoldaşlar kitlelerin dünyayı bilimsel olarak anlayabileceklerine ve onlarla mücadele edebileceklerine inanırlar; parti üyeleri her ne kadar bu fikirlere sahip insanlarla birleşmeye, onlarla mücadele etmeye ve onlardan öğrenmeye çalışsalar da, Tanrılara ya da ruhlara inanmazlar ve kitleler arasındaki dini fikirlere ve devrimden yoksun (ya da devrime karşı çıkan) ve nihayetinde en iyi şekliyle kapitalist sistemdeki reformlara tekabül edecek tüm ideolojilere cesurca karşı koyarlar. Parti üyeleri, ayrıca kitlelerin onları incelediklerini ve onlara büyük bir umut atfettiklerini -yoldaşlardan en iyisini beklediklerini- ve hayatlarını bu düşünceyle yaşadıklarını da bilirler.

Partili yoldaşlar, devrimci mücadeleyi ve devrimin ve komünizmin hedeflerini duyurabilmek için mümkün olan her imkanı değerlendirmede akut bir yönelimde bulunurlar. Heyecanla görevlerini yerine getirirler ve inisiyatif almaya cesaret ederler. Hata yapmaktan kaçınmaya çalışırlar fakat korkmazlar.

E) Parti üyeleri, öğrendiklerini ve düşündüklerini birimlerine ve önderliklerine aktif olarak rapor ederler. Bu durum, teori, strateji ve dünyadaki büyük gelişmelerle boğuşmayı, kültür veya bilime yansımalarla, ayrıca belirli çalışmalarda kazanılan deneyimleri ve kitlelerin düşünce ve görüşlerini toparlamayı içerir. Parti üyeleri, tüm bunları raporlarda sistematik ve bilimsel olarak analiz etme ve partinin çalışmalarının farklı alanları için stratejik kavramlar geliştirmeye katılma sorumluluğuna sahiptir.

Kabul süreci

Devrimci Komünist Parti ABD'ye katılmak için başvuran kişilerin devrim için arzulu olmaları gerekir. Halk kitleleriyle birlikte durmalı ve burjuva dünya görüşünden (geriye çekmelerine karşı mücadele devam etse de) temel olarak kopmuş olmaları gerekir. Komünist bakış açısı ve parti çizgisi ile temel birliği iyi bir şekilde kavramaları ve daha fazla bilgi edinmek için istekli olmaları gerekir. Partinin kitlelere verdiği önemi ve devrim davasını derinden kavramalıdır. Partinin çizgisini (bu Tüzükte ve ek bölümünde belirtildiği gibi) iyice anlamalı, bu konuda temel bir anlayışa sahip olmalı ve tüm bunları pratik devrimci mücadeleyle teori arasındaki ileri geri şeklinde hareket ettirmede tecrübeye sahip olmalıdırlar.

Üyelik için yazılı ya da sözlü olarak başvuran herkes birkaç noktayı açıklamalıdır: yaşam öyküleri ve neden komünist olduklarını; bu kararı aldıklarında yaşadıkları anlayış ve bakış açılarındaki değişiklikler ve kopmalar; ve partiye katılma konusundaki taahhütteki sıçramayı nasıl anladıklarını. İlgili organ, bunu, kitlelere karşı tavırları ve kitlelerle ilişkileri ve devrime olan bağlılıkları da dahil olmak üzere çok yönlü gelişimi ışığında değerlendirmeli ve tüm bunları başvuranla tartışmak ve açıklığa kavuşturmak için bir veya iki yoldaş atmalıdır. Bu kişiler partinin çizgisi ve üyelerin sorumlulukları hakkında gerekli açıklamaları yapmalıdır. İlgili parti organı, uygun zamanda üyelik başvurusunun kabul edilip edilmeyeceğine karar verir ve bu karar, parti kanalları aracılığıyla daha yüksek parti önderliğine rapor edilir.

Madde-2: Parti Disiplini

Parti, düşmanları karşısında disiplinini korumak için üyelerinin bilinçli kavrayışına güvenir. Parti kuralları, partiyi komünist devrime -daha azına değil- adanmış demokratik bir merkezci örgüt olarak sürdürme taahhüdünü yansıtmaktadır.

A) Tüm yoldaşlar arasında ve kitleler ile başlıca siyasi ve ideolojik meseleler üzerinde güçlü tartışmalar yapılmalıdır. Parti üyeleri, çizgi veya politika ile ilgili anlaşmazlıkları düzenli toplantılarla ait oldukları en yüksek parti organına açık ve ileri bir düzeyde ortaya koymaktan sorumludur. Parti üyeleri, bu tür anlaşmazlık ve eleştirileri ortaya çıkarmak için parti kanallarının dışına çıkmamalı ya da partinin çizgisine karşı grup ya da hizipler oluşturmamalıdır;

bu tür gruplar partinin bilgi ve komuta zincirini çarpıtır, yıpratır ve baltalar - ve kontrolsüz şekilde kalmasına neden olarak nihai olarak da parçalanmaya götürür.

B) Parti üyeleri, eğer hizmet verdikleri parti organının kararları veya direktifleri veya üstündeki diğer kişiler hakkında farklı görüşlere sahiplerse, parti disiplinini korurken ve bu kararları veya direktifleri yürütürken fikirlerini koruyabilirler. En yakın önderliği atlama ve Merkez Komitesine kadar dahil olmak üzere doğrudan daha üst seviyelere rapor verme veya itiraz etme hakkına sahiptirler. Önderliğin eleştiriyi bastırması veya misilleme yapması kesinlikle kabul edilemez. Hem merkeziyetçilik hem de demokrasinin olduğu bir durum yaratmak esastır; hem birleşik çizgi hem de geniş bir inisiyatif; hem disiplin hem de ideolojik mücadele; hem irade ve eylem birliği hem de aklın sükunu, canlılık ve fikirlerin tartışılması.

C) Tüm parti üyeleri "liberalizme" karşı çıkmalıdır - yani, yanlış olan ve partinin çizgisini ve disiplinini ihlal eden şeyleri açıkça eleştirmelidirler, "arkadaşlık" uğruna veya "işler yürüsün" diye bunun yapılmaması kabul edilemez. Böylesi bir liberalizm partinin kalbini erozyona uğratır ve onu bozar.

D) Parti, ideolojik, politik ve örgütsel olarak düşmana karşı direnme ve karşı koymada standartları sürdürmek ve korumak için üyelerinin bilinçli disiplinine güvenir. Parti üyelerinin bu disiplini ihlal ettiği durumlarda önderlik yaptırımlar uygulayacaktır. Tüm disiplin durumlarında, üyenin yine Merkez Komite'ye kadar itiraz hakkı bulunur. Yaptırımlar şunları içerir: uyarı, ciddi uyarı, görevden alma, parti içinde denetim altında tutma, parti üyeliğine son verilmesi veya çıkarma.

Eğer yoldaşlar, demokratik merkeziyetçiliğe karşı çıkarak ve bunu ihlal ederek, partiye ait olmadıklarını veya devrimcilerin yozlaşacaklarını her seferinde gösterirlerse istifaya hak kazanırlar. Bir parti üyesinin ideolojik ve siyasi duruşunun ve anlayışının yozlaştığı ve partinin çizgisi ile gerçekten temel bir birlik içinde olmadıkları durumlarda istifaya hak kazanmaları gerekir. Parti önderliği bunu fark ettiyse, ancak kişi (veya kendisi) bunu tanımadıysa veya kabul etmediyse ve istifa etmek istemiyorsa ve hatta istifa etmeyi reddediyorsa, herkesin ilgili kişinin kişinin partiye ait olmadığı (veya olduğu) konusunda hemfikir olmasına dek bu mesele üzerinde derinlemesine mücadele izlenir. Böyle bir anlaşmaya varılamazsa, ilgili düzeydeki parti önderliği

kişinin üyeliğinin geri çekilip çekilmemesi konusunda karar verir - ve bu karar bir sonraki en yüksek önderlik seviyesine rapor edilmeli ve onaylanmalıdır. Bu durumda da - bir parti üyesine ilişkin disiplin tedbirlerinin alındığı her durumda olduğu gibi - söz konusu parti üyesi Merkez Komiteye kadar itiraz hakkına sahiptir.

Oportünistler, kronik olarak parti disiplinini ihlal edenler/veya proleter devrime düşman unsurların üyelikleri sonlandırılmalıdır. Gerçek karşı-devrimciler, egemen sınıfın ve devletin ajanları ve partinin çizgisine ve önderliğine ve onun demokratik merkeziyetçi ilkelerine karşı parti içinde bir merkez kurmak isteyenler partiden uzaklaştırılmalıdır; parti bu kişilerden temizlenmeli ve bu kişiler partiye yeniden kabul edilmemelidir.

Madde-3: Önderlik

Komünist önderlik – çizgi, yöntem ve yönelim

Komünist önderlik her şeyden önce bir çizgi meselesidir - gayret etmek ve diğerlerine önderlik etmektir, mümkün olan en doğru çizgiyi geliştirmektir, devrimci hareketi inşa etmede bu çizgiyi gerçekleştirmek için devrim bilimini komünizmin nihai amacına doğru canlı bir şekilde nesnel gerçekliğe uygulamaktır.

Komünist önderler, insanların çizgiyi mümkün olan en iyi şekilde anlamaları için onlara önderlik ederek, insanların öğrenmeleri ve bu temelde devrimci coşkusunu ve bilinçli inisiyatiflerini ve faaliyetlerini açığa çıkarmaya çalışırlar. Halkla birlikte çalışarak ve bu çabaların sonuçlarını özetleyerek halkın bu deneyimden mümkün olduğunca eksiksiz bir şekilde öğrenmelerine ve çizgiyi derinleştirmeye ve dünyayı bu temelde daha da dönüştürmeye katkıda bulunmalarına yardımcı olurlar.

A) Parti üyeleri ve özellikle her düzeydeki parti önderliği, parti içinde ve dışında kitlelerin görüşlerini dinlemeli ve eleştirilerini teşvik etmelidir. Parti üyeleri, parti önderleri ve önderlik organları da dahil olmak üzere partinin tüm seviyelerindeki üyelerin eleştiri yapma ve öneride bulunma hakkı ve sorumluluğu vardır.

B) Önderlik seçimi, partinin çizgisini taşımak gibi parti üyelerinin önemli bir sorumluluğudur. Partinin her seviyesindeki insanlar önderlerini yukarıda belirtilen önderlik kriterlerine göre

seçerler; daha sonra parti birimi bir sonraki en yüksek organa rapor verir ve bu seçim gözden geçirilir. Bu iki seviye arasında farklılıklar varsa, bunu çözmek için makul miktarda tartışma yapılmalıdır.

C) Parti önderleri değerlidir ve sınıf düşmanları karşısında savunulmalı ve korunmalıdır. Tüm yoldaşlar bu sorumluluğu üstlenir.

Önderlik birimleri

A) Parti Kongresi partinin en üst organıdır. Sınıf mücadelesinin önemli noktalarında, Partinin temel yönelimini ve hedeflerini özellikle belirler. Ulusal Parti Kongresi, devrimci hareketin kilit noktalarında yapılır, olağan üstü koşullar haricinde yaklaşık yedi yılda bir yapılmaktadır.

Kongre, devrimci mücadeleye tüm virajlarda öncülük etmesi ve zorlukları karşılaması için çizgi ve politika geliştiren Merkez Komitesi'ni seçer. Merkez Komitesi, Kongre oturumda olmadığı partinin en önde gelen organıdır. Parti Kongreleri arasındaki dönemlerde, Merkez Komitesi periyodik olarak parti üyeliğine rapor verir.

B) Merkez Komitesi, Parti Başkanını ve diğer görevlileri ve onun daimi organlarını seçer ve devrede olmadığı zaman tüm yetkilerini devreder. Merkez Komitesi, Başkanın ve diğer görevlilerin ve daimi organlarının önderliğinde, partinin genel çalışmasına rehberlik edebilmek için farklı seviyelerde gerekli bir dizi organı kuracaktır.

Madde-4: Parti Birimleri

Parti birimlerinin görevleri

Parti birimleri, üyelerinin güçlü yönlerini birleştirir, dünyaya kolektif şekilde yaklaşır; kapsamlı ve tam bir şekilde; tasarlayarak ve kusursuz şekilde; yaratıcılıkla ve azimle; mücadele ve birlik içinde devrim yapar. Birimler, üyelerin parti çizgisini sistematik olarak kavrama ve uygulama, derinleştirme ve geliştirme ve mücadelede çalıştıkları ana yerdir. Birimler kendilerini teori/pratik/teori dinamiğine dayandırır ve üyelerine dünyayı tanıma ve dönüştürme sürecinde devamlı olarak önderlik eder.

Birimler:

A) Komünistlerin ve devrimci kitlelerin karşılaştığı en önemli sorulardan başlayarak, partinin ideolojik ve politik çizgisiyle ilgili olarak parti üyelerine ve önderlik ettikleri kişilere sürekli rehberlik sağlamak durumundadır.

B) İki çizgi mücadelesinde, yani doğru ve yanlış çizgileri, bunların içeriklerini ve sonuçlarını karşılaştırmak, özellikle de komünizmi ve revizyonizmi ayırt etme yeteneklerini arttırmada üyeleri yönlendirir. Aynı zamanda korkusuzca düşünme ve hareket etmeye cüret etme ruhunu ve atmosferini teşvik eder, bu konuda onları sınırlandırmaz.

C) Madde-1'de belirtilen temel gereklilikleri eksiksiz şekilde yerine getirmelerinde bütün Partili yoldaşlara önderlik etmek durumundadır.

D) Kitlelerle yakın bağlarını korumalıdır: Kitlelerin koşullarını değerlendirmeli, onların ne düşündüklerini ve nasıl düşündüklerini aktif olarak araştırmalı, onlarla ideolojik mücadele yapmalı ve düşmana karşı mücadelede onlara önderlik etmelidir - *önderlik ederken öğrenmek ve öğrenirken önderlik etmek.*

E) Partiye yeni üye kazanmak, tüm üyelerin ideolojik olarak nabzını tutmak, parti disiplinini güçlendirmek ve parti organizasyonlarını pekiştirip genişletmek.

Parti birimleri, bilimsel ekipler şeklinde işlev görmelidir - meşgul oldukları maddi gerçekliğin karakteri ve dinamikleri üzerinde güçlü bir mücadeleye dalmak, daha sonra bu gerçekliği dönüştürmek için sonuç analizini uygulamak ve sonuçları aynı yönelim ve yöntemle iyice özetlemek ve partinin genel bilgi ve komuta zincirinin bir parçası olarak mümkün olduğunca kapsamlı bir şekilde bunu yapmalıdır.

Sonuç

Devrimci Komünist Parti ABD, dünya devrimi ve komünizm nihai amacı doğrultusunda ABD'de, yani emperyalist canavarın göbeğinde devrime önderlik etme sorumluluğunu üstlenmiştir. Bu büyük ve tarihi bir teşebbüstür - ve bunun gerçekleşmesini görmek isteyen herkes bu öncü ile buluşmalı, onu desteklemeli, parti ile birlikte çalışmalı, ona destek olmalı ve komünizmin davasını ve bakış açısını benimseyerek Partiye dahil olmalıdır.

Hedefimiz tüm insanlığın kurtuluşudur - bundan daha azı değildir. Bundan daha büyük bir dava, hayatlarımızı adamak için bundan daha büyük bir amaç yoktur.

EK: Bir Bilim Olarak Komünizm

Komünizm hem bir bilim, hem de devrimci bir siyasi harekettir. Aynı zamanda bir ütopya değil, bir amaçtır - özgürleştirici hedefinin potansiyel temeli insanlığın karşı karşıya bulunduğu durumda yatar, radikal olarak farklı ve çok daha iyi bir dünyaya sıçramanın mümkün olduğu bir durumdur bu.

Dünyayı anlamak ve insanlık yararına değiştirmek için insanların bilimsel teoriye ihtiyacı vardır. Bilim, "bilim insanlarına ait" çeşitli gizemli yasalar demek değildir. Bilim, tüm gerçek bilim, olayların nedenlerini ve nasıl geliştiklerinin öğrenmeyi amaçlayan canlı bir insan faaliyetidir ve bilim bu nedenleri insan toplumunu da içeren maddi dünyada arar. Bilimsel bir yaklaşım gerçek maddi dünyada doğaüstü "açıklamalar" aramaz ve test edilemeyen ve doğrulanamayan ya da çürütülemeyen açıklamaları kabul etmez, bunun yerine dünyadan elde edilen kanıtlara dayanan bir başlangıç teorisi geliştirir, gerçek pratikle ve elde edilen sonuçlara karşı teoriyi test eder ve bu süreç sayesinde neyin doğru olduğuna dair daha derin bir anlayışa ulaşır. Bu anlayış sonradan gerçekliğe daha ileri bir şekilde uygulanmalıdır.

Komünizm, tüm inanç temelli görüşlerden radikal bir kopuştur. Ezilen sınıfların tarih boyunca zincirlendiği manevi köleliğin çıkış yolunu göstermiştir. Neyin gerçek olduğunu bilmek önemlidir. Doğal dünyayı ve insanlığın kaderini kontrol ettiği iddia edilen tanrıları *icat etmeye* gerek yoktur. Bilimsel bir bakış açısı olmadan, insanlar değişimin araçları ve dinamiklerinden, değişimin gerçekleşmesindeki kendi potansiyel rollerinden ve keşif sevinci ve görkeminden yoksun kalırlar.

Geleneksel dinden kopuşun ötesine geçmek ve gerçek anlamda bilimsel ve devrimci bir bakış açısı, dindarlığın yeni biçimlerde "dirilişinin" herhangi bir unsurunu içeremez - ve içermemelidir de. Komünizm bir dogma ya da bir dizi kutsal kitap değildir. Tıpkı tanrı olmadığı gibi, her şeyin varmak durumunda olduğu önceden belirlenmiş bir "dünyevi son" da yoktur. Komünizm "kaçınılmaz" hedefine doğru hareket eden idealize edilmiş bir "doğa" ya da "tarih" versiyonu

yoktur. Komünist hareket tarihinde var olan bu tarz düşünce ve eğilimlerden kopulmalıdır. Bilime ihtiyacımız var, her şeyde bilimsel bir yaklaşıma ihtiyacımız var. Komünist yöntem ve bakış açısı da bu yaklaşımı sağlar.

Klasik suçlamalardan biri, komünistlerin bir çeşit "ideal bir dünya" vizyonu oluşturdukları ve daha sonra da bu ütopyacı - idealist vizyonu herkese dayatmaya başladıklarıdır. "Anti-totaliter" denenlerin iddiası şöyledir; komünistlerin kulağa iyi gelen ancak gerçekte hiçbir temeli olmayan ütopyik hayalleri ve şemaları vardır, bu yüzden (suçlamalar devam eder) komünistler, böylesi bir ütopyayı en korkunç araçlardan yararlanarak insanlara dayatmaya çalışırlar. Bu söylenenlerle komünizmin ilgisi yoktur. Komünizm, canlı bir şekilde, toplumda başı çeken gerçek sebepleri ve dinamikleri inceler ve altta yatan çelişkilerin bir şeyleri yönlendirdiği yönü gösterir. Marx'ın ve Marx'ın zamanından beri geliştirdiği şekliyle komünizmin yönteminin, soyut ilkelere ve kategorilerden gelen ve onları gerçekliğin üzerine yerleştirmeyi amaçlayan metafizik bir yaklaşımla alakası yoktur.

Komünistler, herhangi bir zamanda mümkün olduğunca bilimsel bir temelde gerçekliğe katılmalıdır. Ve bu süreçte komünistler, farklı bakış açıları ve farklı hedeflerle farklı yaklaşımlar uygulayan diğer insanlarla etkileşime girerler. İnsanların düşünceleri, hedefleri, eğilimleri ve fikirleri -bazıları gerçekliği zaman zaman ve belirli fenomenlerle ilgili anlayışımızdan çok daha iyi yansıtabilir- bu aynı zamanda komünistlerin dahil olması gereken daha büyük nesnel bir gerçekliğin parçasıdır. Bununla birlikte bilimsel bir yaklaşıma da sahip olmak gerekir. Eğer komünistler gerçekten benimseyip uygulayabilirlerse ve bunu dini veya diğer felsefi açıdan idealist ve metafizik kavram ve yaklaşımlarla yozlaştırmazlarsa, *komünist bakış açısı* bunu sistemli, tutarlı ve kapsamlı bir bilimsel bir yolla sağlamaktadır.

Komünizm, yaşayan ve sürekli gelişen bir bilim olarak anlaşılmalıdır. Marx bunun başlıca temellerini atmıştır. Komünist teori Marx'ın zamanından itibaren gelişmeye devam etti -değişen gerçekliği daha fazla kavramak, komünist devrimci hareketin tarihsel deneyiminden ve insan düşüncesinin ve tecrübesinin daha geniş alanlarından eleştirel olarak öğrenmek- bunların hepsi dünyayı değiştirmek için devrim yapma büyük ihtiyacıyla yüzleşmek ve bunu karşılamak içindir. Komünist teori -en azından gerçek komünist teori- statik, kapalı bir düşünce sistemi değildir.

Komünizm özet olarak, yaşamın ve gerçekliğin tüm alanlarına uygulanabilen ve uygulanması gereken ve daha da geliştirilen kapsamlı bir bakış açısı ve bilimsel bir yöntemdir.

Marx'ın Atılımı

Komünizmin teorik ve metodolojik temellerini -diyalektik materyalizmi ve tarihsel materyalizmi (diyalektik materyalizmi insan toplumuna ve gelişimine uygulayarak)- ilk kez oluşturan ve sistematikleştiren kişi Engels ile birlikte çalışmalarını yürüten Marx idi.

Diyalektik materyalizm sistematik, kapsamlı ve tutarlı bir bilimsel yaklaşımın temelini oluşturur. Materyalizm, tüm gerçekliğin tamamen hareket halinde olan maddeden oluştuğu gerçeğini yansıtır – daha başka bir şeyi değil. Sonsuz, değişmeyen, sabit hiçbir şey yoktur ve hareket halindeki belirli madde biçimlerinden ayrılmış herhangi bir *ruh ya da bilinç* yoktur. Diyalektik materyalizm, her şeyin içsel çelişkilere ve harekete sahip olduğu ve her şeyin hareket halindeki diğer madde biçimleriyle etkileşime girdiği gerçeğini yansıtır. Ve madde belirli koşullar altında, yeni şeylerin ortaya çıktığı niteliksel değişime (sıçramaya ve parçalanmaya) uğrar.

Marx ve Engels'in komünizmi bilimsel bir teori olarak ilk kez formüle ettikleri tarihten bu yana 150 yılı aşkın bir süre boyunca diyalektik materyalizm anlayışının kendisinin de, doğal bilimlerinde, sosyal bilimler, tarih ve diğer alanlarda devam eden keşiflerden öğrenme temelinde sürekli zenginleşmesi durumu yaşanmıştır. Bu keşif ve gelişmeler, sonuç olarak gerçekliğin yalnızca hareket halinde olan maddeden ibaret olduğunu göstermemiştir, ayrıca bunun ne anlama geldiğini anlamamızı derinleştirmiş, belirli madde biçimlerini ve maddenin hareket yasalarının belirli yönlerini anlamada yeni zorluklar ortaya çıkarmıştır.

Marx'ın diyalektik materyalizmi insan toplumuna uygulaması ve bunun geliştirilmesi insan düşüncesinde gerçek bir devrimdi ve pratikte devrimin de yolunu döşemişti. Bu atılım -yani tarihsel materyalizm- insan toplumunun ve onun itici güçlerinin ilk kez bilimsel bir temele oturtulmasını sağlamıştır.

Bu yeni tarihsel materyalist anlayış, tarihin “tanrılar” gibi doğaüstü güçlerin ürünü olduğu ya da “büyük insanların” iradesi ve eylemi ya da değişmeyen “insan doğasının çalışmaları” tarafından belirlendiği türünden karışıklıkları ve yanıltıcı mitleri delip geçmiştir. Aksine, doğadaki ve

tarihteki gelişmeler, zorunluluk ve tesadüf (nedensellik ve şans) arasındaki diyalektik etkileşim ve temeldeki maddi güçler ile insanın bilinçli faaliyeti ve mücadelesi arasındaki tarihi durumda meydana gelir. Ancak bu durum, tarihin tamamen tesadüf olduğu anlamına ya da tarihin bizim yaptığımız her şey olduğu anlamına da gelmez. İşte Marx'ın bir başka önemli kavrayışı burada kendini gösterir: insanlar tarih yaparlar, ancak istedikleri şekilde değil - bunu, iradelerinden bağımsız olarak belirli bir maddi temel üzerinde yaparlar. İnsanlar gerçekliği temel çıkarları doğrultusunda kökten değiştirebilirler, ancak bunu sadece o maddi realitenin gerçekte ne olduğuna bağlı olarak yapabilirler. İnsanlar gerçekliği ne kadar doğru anlarsa, gerçekliğin nasıl olduğu ve sürekli nasıl hareket ettiği ve nasıl değiştiği, nihai ve temeldeki radikal değişiklikleri daha fazla tanıyabilecek ve onu insanlığın çıkarları doğrultusunda etkilemek için üzerinde çalışma yapabileceklerdir. İnsanlık tarihi, herhangi bir "daha yüksek irade" veya amaç doğrultusunda ortaya çıkmasa da -ve önceden belirlenmiş bir son bulunmaz- Marx'ın da işaret ettiği gibi, insanlık tarihinde belirli bir tutarlılık vardır. Bu tutarlılık, her kuşağın üretici güçleri (toprak, teknoloji, fabrikalar, insanların bilgi ve becerileri, vb.) önceki nesillerden miras alması ve genellikle onları daha da geliştirmesi ve bir sonraki kuşağa aktarmasıdır.

Tarihsel materyalizm, herhangi bir toplumun temel dayanağının ekonomik sistem olduğunu yani yaşamın gereksinimlerini üretme ve yeniden üretme sistemi olduğunu gösterir. Ancak insanlar yalnızca eski bir yolu üretmezler; bunu Marx'ın toplumun "ekonomik temeli" olarak adlandırdığı özel ve toplumsal üretim ilişkilerine girerek yaparlar. Ve sınıflı toplumda bunların tümü, üretimi örgütleyen ve iktidardaki siyasi yapıları yaratan ve ona hükmeden aynı zamanda o toplumun fikirlerine, kültürüne vb. egemen olan bir yönetici sınıfın egemenliğindedir. Bu durum, üretici güçlerin daha da geliştiği ve mevcut üretim ilişkileriyle temel bir çatışmaya girene dek devam eder. Sonrasında, yükselen sınıfın eski egemen sınıfı devirdiği siyasi üst yapıda -yeni üretici güçlere karşılık gelen yeni üretim ilişkilerini sağlamak için- bir devrim gerçekleşmelidir ve böylece yeni bir sınıf hüküm sürmeye başlar.

Marx, sınıfların varlığını ve özelliklerini ve sınıflar arasındaki mücadeleyi ilk analiz eden kişi değildir. Ancak Marx, bütün bunları yani sınıfların varlığının ve sınıflar arasındaki mücadelenin, üretimin tarihsel gelişimindeki belirli aşamalarla bağlantılı olduğunu *tarihsel materyalist anlayışa* dayandırmıştır.

Ve Marx elbette orada durmaz. Komünist teori, insanlık tarihinde tamamen yeni bir devrim türü olan proleter devrimin temelini göstermiş ve bunun yolunu açmıştır. Ortaya çıkan bu sınıf -yani proletarya- kendi çalışma yeteneğinden başka hiçbir şeye sahip değildir. Bu sınıf, kapitalizmin ortaya çıkardığı engin, toplumsallaşmış (ve giderek küreselleşen) ve üretim araçlarında ortak olarak çalışan bir sınıftır. Proletarya ve bu toplumsallaşmış üretim; insanlık için yıkıcı sonuçları olan, genişleyerek bir ölçekte sömürü ve şiddetli rekabeti özel sermaye biçiminde ortaya çıkaran, kapitalizmin toplumsal olarak üretilen servetin özel olarak mülk edinilmesi ile temel bir çelişki içindedir. Proletarya giderek daha da büyüyen, stratejik olarak konumlanmış uluslararası bir sınıftır. Ancak daha da önemlisi, bu sınıf, toplumsallaşmış üretim ilişkilerini ve dolayısıyla üretici güçleri kolektif olarak yani insanlığın ortak mülkiyeti olarak, sömürsüz ve sınıfsal bölünmeler olmadan kullanabilmenin potansiyelini de temsil eder.

Bu temel nedenden ötürü, proletarya; kendi kurtuluşu açısından, sömürücü ve baskıcı ilişkilerin, politik yapıların ve bu ilişkilerden doğan düşünme biçimlerinin bazılarını değil *tamamını* yok edecek türden bir devrime gereksinim duyan tarihteki ilk sınıftır. Proleter devrim, proletarya diktatörlüğünün kurulmasına yol açar - proletarya diktatörlüğü, devletin önceki tüm biçimlerinden yani tamamı sömürücü sınıflara ve onların siyasi hakimiyetine hizmet eden sınıf diktatörlükleri devletinden radikal olarak farklıdır. Ve bu yeni devletin kendisi, tüm sınıf ayrımlarını ve devletin kendisini ortadan kaldıracak komünist bir topluma geçiş olmalıdır. Kısacası, kendi kurtuluşunu sağlayabilmek için proletarya gerçekten derin bir şekilde, tüm insanlığın kurtarıcısı olarak bir devrime öncülük etmelidir.

Marx'ın kurduğu komünist teorinin bu anlayışı geliştirmesi ve bilimsel bir zemine oturtması Darwin'in doğa bilimlerinde yaptıklarına benzer şekilde eşi benzeri görülmemiş bir şeydir.

Burada Marx'ın geliştirdiği ve Marx'ın kurduğu günden bu yana bu teorinin önemli gelişmelerini, komünist teorinin birçok farklı unsurunu belirtmek imkansızdır... Ancak buradaki esas mesele bu değildir. Daha ziyade, komünizmin neden bir bilim olarak anlaşılması, ele alınması, uygulanması ve geliştirilmesi gerektiğini belirtmek ve özetle bunun gelişim süreci hakkında bir şeyler göstermek esas noktadır.

Marx'ın geliştirdiği şey bir temeldir ve bir temel olarak bulunmaktadır; fakat aynı zamanda bu bir başlangıçtır. Bir bilim *gelişebilmelidir* – aksi takdirde zaten bilim değildir. Herhangi bir bilimin eksik ve yanlış anlaşılan unsurları vardır; kendi kavramlarını tekrar tekrar soruşturmalı, başkaları tarafından yapılan eleştirileri incelemeli ve neyin yanlış olduğu gösterilmeli, uygulama sonuçları değerlendirilmelidir. Ve bunun da ötesinde, bilimin anlamaya çalıştığı dünya sürekli olarak değerismektedir.

Komünist teori, büyük ihtiyaçları karşılamak için geliştirilmiştir -ve geliştirilmeye de devam etmek- zorundadır.

Emperyalizmin Bilimsel şekilde Kavranması ve Proleter Devriminin Daha da Geliştirilmesi

19. yüzyılın sonunda Marx'ın ölümünden sonra kapitalizm niteliksel olarak gelişmiştir. Avrupa, Kuzey Amerika ve Japonya'da dev tekeller ortaya çıktı – bunlar büyük, son derece merkezi ve güçlü kapitalist mülkiyet ve kontrol birimleriydi. Bununla birlikte, kapitalist güçler egemenliklerini ve sömürülerini dünyanın her tarafına büyük lde genişletti. Bu ve bağlantılı diğer değerikliklerle kapitalizm gelişti ve kapitalist emperyalizme dönüştü. Bu yeni bir fenomendi ve devrimcilere ve tüm dünya halklarına büyük bir zorunluluk getiriyordu – yeni koşulların bilimsel olarak anlaşılması ve devrim yapmak için yeni gerçekliğin dönüştürülmesi.

Komünist bakış açısını ve metodolojiyi uygulayan Lenin, kapitalizmin bu yeni gelişimini, yani dünya çapında faaliyet gösteren emperyalizmin temel özelliklerini ve yağmacı dinamiklerini analiz etti; bu şekilde komünizm bilimi daha da geliştirildi.

Lenin'in çalışmaları, emperyalist uluslar ile emperyalizmin ezdiği uluslarda yaşayan insanlığın büyük çoğunluğu arasında nasıl ve hangi etkilerle derin bir bölünmenin büyüdüğünü ve bu bölünmenin aslında emperyalizmin doğrudan getirdiği kapitalizmin bu çağdaki çalışma biçiminin temeli olan uluslararası sömürücü üretim ilişkileri olduğunu analiz etti. Bu amansız birikim süreci ezilen uluslardan artık “süper kârlar” elde etmeyi içeriyordu. Lenin'in analizi, emperyalizmin “anavatanlarında” emperyalizmden kaynaklı “asalaklığın” etkilerini göstermişti; bu durum ganimetlerin bir kısmının emperyalist ülkelerin içindeki belirli katmanlara yayılmasını, hatta emekçi sınıfların bir bölümüne “rüşvet olarak dağıtılmasını” içerir. Bu durum, proleter

devrimin öncelikle kapitalizmin geliŖeceđi ve geliŖmesinin yoksul ve sömürülen proleterler kitleleri doğuracağı Avrupa'dan geleceğini ngren Marx'ın öngördüğünden farklı bir durum doğurdu. Fakat Lenin'in analiz ettiği gibi, dünyadaki bu yeni bölünmelerle proleter devriminin temeli aslında dünya çapında geniŖleyip derinleŖirken, bazı yönlerden, Avrupa'da geçici olarak geri ekilmiŖti.

Dolayısıyla bu durum komünizmde yeni bir Ŗeydi. Tam bir bilim olarak komünizm, temel unsurlarını korurken ve geliŖtirirken belirli unsurlarını atarak ve modifiye ederek geliŖmiŖtir. Bu durum rtlmenin aksine, komünist anlayıŖın yaŖayan, bilimsel karakterini ortaya koymuŖ ve geliŖtirmiŖtir.

Küresel emperyalist sömürü ve yağmaların getirdiği deđiŖiklikler, komünist teoride ve devrimci stratejide baŖka deđiŖiklikler de yapılmasını gerektiriyordu.

Örneğin, emperyalizmin yukarıda açıklanan asalaklık unsuru da dahil olmak üzere, kendi ülkelerine getirdiği deđiŖikliklerle Lenin, oradaki iŖi sınıfında ortaya çıkan "bölünmenin" nemini vurgulayacaktı - daha çok sömürülen ve yoksullaŖmıŖ katmanlar ve daha fazlası rŖvetle "burjuvalaŖmıŖ" katmanlar - ve proleter devrimin sağlam tabanı olarak bu kesimler arasında daha yoksullaŖmıŖ daha çok sömürülen kesimlere dayanması gerekiyordu.

Bu aynı zamanda dünyanın bölünmesi ve yeniden bölünmesi üzerine eŖitli ulus devletler arasındaki rekabet ve savaŖın "lkemizi savunmak" ve "demokrasiyi kurtarmak" vb. gibi eŖitli milliyetçi niyetlerle gizlenmiŖ olduğu bir dönemdir. Lenin tarafından geliŖtirilen komünist teori, bu emperyalist milliyetçi yönelimlerin gerici temelini analiz etti; bunlar emperyalizmin tüm dünyaya yayılmasının bir ifadesiydi - süreç hem uluslararası sömürünün vantuzlarını hem de rakip emperyalist devletlerin ulusal rekabetini getirmiŖti. Buna dayanarak, Lenin *Komünist Manifesto*'nun "iŖilerin vatanı yoktur" sloganını yeni koŖullarda uygulayıp geliŖtirmiŖtir, böylece proleter enternasyonalizm komünist anlayıŖını daha da geliŖtirmiŖ ve keskinleŖtirmiŖtir. Aynı zamanda, emperyalizm döneminde, ezilen uluslarda ulusal kurtuluŖ mücadelesinin büyük potansiyel devrimci rolünü kapsayacak Ŗekilde komünist teori geliŖtirmeye baŖladı ve bu ulusal kurtuluŖ mücadelelerinin komünizm nihai hedefi olan dünya devriminin bir parçası olarak proletarya tarafından yönetilmesi gerektiği ihtiyacını ve temelini kavramaya baŖladı.

Bu ve diğerk gelişmelerle komünist teori, emperyalizmin *kapitalizmin en yüksek aşaması* olduğu konusunda sistematik bir anlayışı sentezleyebildi ve proleter devrim için, kapitalist-emperyalist sisteme son vermesi gereken proleter devrim için daha derin ve daha küresel bir temel oluşturdu.

20. yüzyılın ilk bölümünde, komünist hareket yeni sıçramalar yaptı ve Sovyetler Birliğı'nde proleter devrimin gerçekleşmesi ve aslında devrimci devlet iktidarının yani proletarya diktatörlüğünün kurulmasıyla büyük miktarda yeni deneyim birikti. Bu eşi görülmemiş bir sıçrama, insanlık için tamamen yeni bir deneyimin başlangıcıydı. Bu zengin ve temelde özgürleştirici deneyim, daha fazla bilimsel anlayış ve daha fazla ilerleme potansiyeli için çok miktarda "hammadenin" biriktirilmesi olarak da görülebilir. Ve aslında komünist teori, öncü bir partiye duyulan ihtiyaç ve devrimci devletin doğası da dahil olmak üzere daha ileri gelişmeler yaşadı.

Lenin'in gösterdiği gibi, komünist devrimin öncüsü olarak *partinin ihtiyacının ve rolünün* temel nedeni, bu devrimin yani toplumun radikal dönüşümünü gerçekleştirmenin *önderlik ve bilimsel bir yaklaşım* gerektirdiği anlayışıdır. Kitlelerin çoğunluğunun büyük ölçüde entelektüel eğitimden ve "zihinsel emekten" mahrum tutulması da dahil olmak üzere, devrimi gerekli kılan çelişkiler nedeniyle, kitlelerin kurtuluşları *önderlik, bilimsel bir önderlik* gerektirir. Aslında, bu tür bir önderlik, kitlelerin bilinçli anlayışını ve inisiyatifini açığa çıkarmak için en iyi araçtır; bu durum Lenin'in parti meselesi üzerine çalışmasının amacı ve temasıydı. Lenin ayrıca öncü partinin son derece örgütlü ve disiplinli olması gerektiğini de anlamıştı. Parti, kolektif bilgisinin gücünü bir araya getirmek ve devrimde bu anlayışı en güçlü şekilde kullanmak amacıyla örgütlenmişti. Ve düşmanın bastırma ve yok etme girişimlerine karşı da örgütlü olmalıydı. Dünyayı değiştirmek ve süreç içinde kendilerini dönüştürmelerini sağlamak için kitlesele devrimci mücadelede kitlelere öncülük edilmesi gerekir.

Öncü bir partiye duyulan ihtiyaç, kitlelerin kendiliğinden mücadelesinin asla kendi başına bırakılmayacağı gerçeğıyle de ilgilidir. Topluma egemen olan ve yayılan burjuva ideolojisinin kendiliğinden etkisi, mücadeleyi devamlı olarak reformist anlayış ve hedeflere düşürme yönünde bir etkide bulunacaktır. Kendiliğindenliğin bu etkisi, bilimsel komünist önderlikle

dağıtılmalıdır. Böylesi bir önderlik meselesi “kitlelerin yerini alan elit” olma meselesinin tam aksidir. Daha ziyade buradaki mesele, hem teoride hem de toplumda ve bir bütün olarak dünyadaki olayların sürekli analizinde, devrimci kurtuluşun amaç ve araçlarının bilimsel bir anlayışını kitlelerin geniş kesimlerine sunabilmektir. Ve daha ileri düzeyde şunu anlamaya başlarız, bu aynı zamanda kitlelerin devrimin en büyük meselelerini üstlenmesinde ve kitlelerin çözümün bir parçası haline gelmelerinde giderek daha fazla yer aldıkları bir süreci ortaya çıkarmak demektir. Bütün bunlar hem devlet iktidarının ele geçirilmesinden önceki dönemde, hem de iktidar ele geçirildikten sonra dünya çapında komünizm nihai hedefini amaçlayan sosyalist toplumda mücadeleyi yürütebilmek için gereklidir.

Rus devrimi, iktidarı ele geçirmeye hazırlığa önderlik etmenin ayrılmaz bir parçası olarak, yeni iktidarı bir iç savaşla pekiştiren (emperyalist ve gerici devletlerin silahlı kuvvetleri aktif olarak karşı-devrimin yanında yer almıştı) ve sonrasında toplumun sosyalist dönüşümüne girişen Lenin, komünist devlet teorisini daha da geliştirdi. Marx'ın 1871 Paris Komünü'nün kısa ömürlü devrimci deneyiminin ilk, ancak görkemli bir özetini temel alan Lenin, ayrıca proleter devrimin *hazır makineyi ele geçiremeyeceğini* gösteren, eski toplumun içinde var olan ve ona hizmet eden, fakat bunun yerine bu devlet aygıtını parçalayıp yerine proletarya diktatörlüğünün yaratılması gereken komünist teoriyi daha da ileri götürdü ve uyguladı. Bu, hem partinin önderliğini içeren hem de kitleleri giderek toplum yönetimine dahil eden, komünizme ve hem partinin hem de devletin kendisinin nihai olarak ortadan kaldırılmasına yol açacak kökten farklı yeni bir devlet türüydü.

Ezilen Uluslarda Devrim ... Ve Sosyalizm Altında Devrime Devam Etmek

Mao Zedong komünizm teorisini kavramıştı, Sovyetler Birliği'nde devrimin zaferi sonrasında mesaj dünya çapında güçlü bir şekilde yankılanmıştı. Fakat komünist teori, emperyalizmin egemen olduğu yarı-feodal ve sömürge ya da yarı-sömürge koşullarında dünyanın acı çeken geniş alanlarındaki devrimin belirli özellikleri ve süreciyle ilgili olarak büyük ölçüde gelişmemişti. Mao, komünizmin sadece Avrupa için geçerli bir ideoloji olduğu fikrini yalanlayarak, komünizmin bilimsel bakış açısını yöntemini ve temel ilkelerini benimsedi ve bunları Çin toplumunu ve ekonomik ve sosyal ilişkilerini analiz ederek bu koşullara uyguladı.

Mao, sınıfların, üretim ilişkilerinin, direniş ve devrim tecrübelerinin yeni analizini yapmaya devam etti - buna Çin'deki devrimin erken aşamalarında yaşanan ve komünizmin bilimsel bakış açısını ve yöntemini canlı bir şekilde uygulamak yerine, daha önceki devrimci deneyim ve "modellerin", özellikle de Sovyetler Birliği tecrübesini kısmen dogmatik ve mekanik olarak takip etme girişimlerinden kaynaklanan eksiklikler ve yenilgiler de dahildi.

Mao'nun bu çalışmasından ve teori ile pratik arasındaki ileri geri, yarı sömürge ve yarı feodal ülkelerde "*yeni demokratik*" devrim anlayışı geliştirildi - burada proletarya öncülüğünde devrimin feodalizmi ve emperyalizmi yenip kurabileceği yeni bir devlet gücü egemen olacaktı, hemen sosyalist olmasa da komünizme sosyalist geçişin kapısını açan proletarya diktatörlüğünün yeni bir biçimi... Mao, bu *yeni demokratik devrimi* gerçekleştirmenin merkezi aracı olarak, uzun süreli halk savaşının teori ve uygulamasını da geliştirdi. Komünist teorideki bu ilerlemeler halen böylesi koşullara sahip bir ülkedeki devrim için temel bir yönelimi ve temeli sağladı - bununla birlikte o zamandan bu yana dünyadaki büyük değişimler de hesaba katılmalıdır ve bu değişen koşullarda savaşmak ve kazanmak için devrim stratejisini daha da geliştirmek açısından bu acil önemdedir.

Daha sonra, iktidarın ele geçirilmesinden ve Çin'de sosyalist yola geçilmesinden sonra, komünist devrim benzeri görülmemiş bir gelişme ile karşı karşıya kaldı. 1950'lerin sonlarına doğru, Sovyetler Birliği'nde sosyalizm geriye dönmüştü - ve kapitalizm "sosyalist" kisvesi ile restore edilmişti. Bu durum dışarıdan değil, Sovyetler Birliği'nin bizzat kendisinin "komünist" liderlerinden kaynaklı bir geriye dönüşü. Bu durum o zamanlar fark edilemedi ve tamamen yeni bir şeydi - aslında o noktaya kadar gelişen komünist teoride büyük ölçüde beklenmeyen de bir şeydi. O zamanlar açıkça anlaşılmamış olsa da, Çin'de de benzer toplumsal güçler iş başındaydı ve Çin sosyalizmden geriye dönme tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Yanıt olarak, 1976'daki ölümüne kadar yaklaşık yirmi yıldan fazla devam eden çabalarla Mao proletarya diktatörlüğü altında devrimi sürdürme teorisi ve pratiği üzerine çalıştı ve bunu geliştirdi. Bu bağlamda Mao, hem siyasi hem de felsefi alanlar da dahil olmak üzere komünist teoride yeni bir temel attı. Komünizme geçiş olarak sosyalist toplum anlayışını daha da geliştiren Mao, sosyalist toplum içindeki temeli kavramanın yanı sıra, yeni toplumdaki eski

toplumun “doğum lekelerini” aşmak ve ekonomik, politik ve ideolojik olarak eski ilişkilerin bu ifadelerinin sürekli yenilenmesini sağlamak için uzun süren ve tekrar eden yoğun mücadelelerin daha derin bir anlayışını geliştirdi. Lenin’in sosyalist devrim yapmada üst yapının ve halkın bilincinin önemini anlamadaki katkılarına dayanan Mao, “burjuva hakkını” sınırlamak yerine genişletmek isteyen ideolojik ve siyasi çizgilere ve politikalara karşı sınıf mücadelesini yürütmede kitlelerin bilinçli rolünü ortaya çıkarmaya ve yönetmeye büyük önem verdi (sosyalist toplum içinde halen varlığını koruyan meta ilişkileri ve kapitalizmden kalan eşitsizliklerin, birbirini karşılıklı olarak güçlendirmesi ve üstyapıda yani politik kurumlar ve düşünce biçimleri, kültür, vb. de yansıması durumu vardır ve bunların sosyalizm altında devam eden devrimci ilerlemenin önünde nasıl bir engel oluşturduğu bilinir, bunların sınırlandırılması ve nihayetinde kapitalist restorasyonu önleme ve komünizmin nihai amacına ulaşma mücadelesinin önemli bir parçası olarak üstesinden gelinmesi gerekir).

Çin’in dışından gelen büyük tehlikeler ve her tür baskı varken (askeri, ekonomik ve daha fazlası) Mao, komünist partinin içinden gelen kapitalist restorasyon tehlikesini gördü. Fakat o bunu kavrarken materyalist ve bilimseldi, yüzeysel ve popülist davranmadı. Komünist materyalizmi uygulama ve geliştirmede Mao, “yaygın kanının” aksine, sorunun özünü “bürokraside” ya da “liderlerin kötüye gidişinde” görmedi. Aksine, meselenin özünü, iktidarın ele geçirilip sosyalist mülkiyet biçimlerinin kurulmasının ardından üretim araçları ve ekonomik ilişkiler üzerindeki iktidarın siyasi önderlikte yoğunlaşması olarak gördü. Ve özellikle siyasi, aynı zamanda ideolojik *çizgi ve yön* olarak bu durum ifade edilmiştir – çizgi; bu ilişkileri daha da devrimleştirecek miydi yoksa kapitalizme geri dönerek eski ilişkilerin güçlenmesine ve yenilenmesine mi yol açacaktı? Mao ve yoldaşlarının söylediği gibi, *“kapitalist yolcular kapitalist üretim ilişkilerinin temsilcileriydiler.”*

Kapitalist restorasyonu önleme mücadelesi pratikte Çin’de on yıl sürecek “Büyük Proleter Kültür Devrimi’ne” ulaştı ve 1976’da Mao’nun ölümünden kısa bir süre sonra partide kapitalist yolcular tarafından yapılan bir darbeye kadar yaklaşık on yıl boyunca başarılı oldu. Mao’nun ölümünü takip eden derin toplumsal kutuplaşmalar hızlı bir şekilde günümüz Çin’inde gözükken kapitalizmin tam dehşetlerini ortaya çıkardı.

Bu tam olarak da Mao ve yoldaşlarının uyardığı ve mücadele ettikleri bir çıktıydı. Bilimsel anlayıştaki diğer atılımlarla donatılmış olarak Mao, bu tehlikeyi ve temel kaynaklarını anlayabildi ve milyonları bunu önlemek ve devrimi ilerletmek için büyük bir girişimde harekete geçirebildi. Bu durum, Sovyetler Birliği'ndeki 1950'lerin sonunda kapitalizmin konsolide edildiği deneyimin büyük oranda zıttı bir deneyimdi. Mao ve onun devrimci yoldaşları tarafından geliştirilen, sosyalizm altında devrimin sürdürülmesine ilişkin bilimsel kavrayışın bu önemli yeni unsurları, buradan gerekli bilgiyi almak ve komünist devrimci teori ve pratikte daha fazla ilerleme sağlamak için temel unsurları temsil etmektedir.

Bir Aşamanın Sonu... Yeni Bir Aşamanın Başlangıcı

1950'lerde Sovyetler Birliği'nde gerçekleşmesinden birkaç on yıl sonra, 1976'da Çin'de sosyalizmin tersine çevrilmesi ile ilk sosyalist devrimler dalgası sona erdi ve bugün dünyada hiçbir sosyalist devlet kalmamıştır. Bu durumla yüzleşirken, ilkesiz ve çoğu kez sorgusuzca kabul edilen iftiraların ortasında, yeni büyük bir ilerleme için bu tarihi deneyimin gerçekten bilimsel bir özeti gereklidir.

Aynı zamanda, dünyada (zaten kapitalist-emperyalist olan) Sovyetler Birliği'nin 1990'ların başında çöküşünden sonra büyük ölçüde hızlanan büyük değişiklikler yaşandı. ABD şimdilik "dünyanın tek ayakta" süper gücü olarak kalmış bulunuyor. Geniş şekilde yayılan emperyalist "küreselleşme" dalgası gezegeni süpürdü; dünyanın birçok yerinin derin ve kapsamlı kapitalist entegrasyonunu hızlandırdı ve dünyayı tehdit eden çevresel yıkım da dahil olmak üzere birçok yeni dehşet yarattı. Bu durum, özellikle sadece ezilen uluslar açısından değil, insanlığın büyük nüfusu açısından da derinden sarsıcı, istikrarsız ve yıkıcı sonuçlarla doludur. Büyük çaplı nüfus değişiklikleri yaşandı - uluslararası göç hareketleri ve ezilen ülkelerdeki geniş nüfus kırsal alanlardan şehirlere ve gecekondulara doğru yayıldı. Bu gelişmeler ve büyük ölçüde değişen koşullar, devrimci strateji ve devrimci mücadele açısından yeni güçlükler yaratmaktadır.

Bütün bunlar, komünizme olan büyük ihtiyacı bir kez daha ortaya koyuyor. Dünyada sosyalist devletler olmasa da, sosyalist devrimler deneyimi ve ilk sosyalist devrimler dalgasıyla gelişen devrimci, bilimsel teorinin zengin gövdesi var. Ancak komünist devrim teorisi ve pratiğinin, bu

durumun zorluklarını karşılamak için ilerlemesi gerekmektedir - dünyadaki bu ilk sosyalist devrim dalgasının genel deneyimini ve içinde gerçekleşen muazzam değişikliklerin stratejik sonuçlarını bilimsel olarak ele almak ve gerekli dersleri çıkarmak gerekiyor.

Bob Avakian bu sorumluluğu üstlenmiştir ve bu büyük ihtiyaç ve zorluklara cevap veren komünist bir çalışma, yöntem ve yaklaşım geliştirmiştir.

Sovyetler Birliği ve Çin'de ilk sosyalist devrim dalgasının bilimsel bir değerlendirmesini yapmıştır. Ve bir başlangıç noktası olarak, "komünizm öldü" nosyonunu çürütmüş ve emperyalistlerin egemenliğinde bulunan bir dünyada sosyalist dönüşümün ilk adımlarını atan bu devrimlerin büyük kazanımlarını savunmuş, bu toplumların karşı karşıya kaldıkları "miras alınan" koşulların ve gerçek problemlerinin ileri bir analizini yapmıştır. Bu devrimlerin ana yönü olarak, daha önce ezilenlerin büyük çoğunluğu için birçok düzeyde üretilen özgürleştirici değişimleri savunan Avakian, bu deneyimin olumsuz yönlerini de analiz etmiştir. Bu süreç, sosyalist devrimlerin ilk dalgasına rehberlik eden hem siyasi hem de felsefi kavramların eleştirel bir şekilde incelenmesini de içeriyordu. Bu deneyimlerin ve bunların eleştirisinin bilimsel bir özeti, komünizme doğru devrimi devam ettirme ihtiyacına doğrultusunda, materyalist ve diyalektik bir bakış ve yöntem temelinde yeniden biçimlendirme ve rekombinasyonu gerektirmiştir.

Bu çalışmadan Avakian *yeni bir sentez* geliştirmiştir. Bu yeni sentezin felsefe, politika ve stratejiyi kapsayan birçok boyutu vardır. Sosyalist toplumun siyasi anlayışında bu yeni sentez, *proleterya, onun öncü partisinin önderliğine, devlet iktidarını sıkıca tutmaya* yönelik temel ihtiyacın tam olarak takdir edilmesine dayanmaktadır, ki bunlar olmadan devrimin tüm kazanımları kaybolacak ve kapitalizm tüm dehşetiyle intikam alacaktır. Fakat aynı zamanda komünist önderlik ve devrimci devlet iktidarının nasıl kullanılması gerektiğine dair yeni kavramları da içermektedir - bu da sosyalist toplumun her yönden özgürleştirici potansiyelini tam olarak ifade etmek ve her noktada komünizme dönüşümleri en üst düzeye çıkarmaktır. Bu durum, kitleleri toplumun yönetimine dahil etme ve iktidarı kullanma konusunda önceki sosyalist biçimler üzerine inşa edilmenin yanı sıra, yalnızca çok daha fazla mayalanma ve muhalefetin sosyalist toplumu öncekinden daha fazla karakterize etmesi olarak değil, aynı

zamanda gerçeğe daha eksiksiz ulaşmak ve kitlelerin tüm alanlara dahil olması ve dönüştürme kapasitelerini geliştirebilmek için, mümkün olan en geniş kitleleri sorunlarla en derin şekilde boğuşmaya dahil etme sürecine hizmet etmektedir. Her ne kadar eski kapitalist sömürücülerin geri dönüşlerine yönelik örgütlenme haklarına izin verilmeyecek olsa da, geniş kitleler içindeki çeşitli siyasetler ve muhalefet bastırılmayacaktır, sosyalist devleti yıkma teşebbüsü doğrultusunda örgütlü bir forma bürünmedikleri müddetçe bunlarla tartışma olacak ve mücadele edilecektir.

Bu yeni sentez aynı zamanda, hem kendi vizyonlarının devam ettirilmesi, hem de bu daha geniş mayalanma süreci içinde fikirleri ile katkıda bulunacak tüm entelektüellerin ve sanatçıların kritik rolünün daha fazla takdir edilmesini içerir - bunların hepsi daha zengin bir sürecin devam etmesi açısından gereklidir. Ordu ve mahkemeler de dahil olmak üzere *sosyalist devlet partiye karşı sorumlu olmalıdır*; fakat bunlar aynı zamanda sosyalist Anayasaya karşı da sorumludur, parti, devrimin verili bir aşamasında sosyalist devlet ve ekonominin temel biçimlerinin karakterize olmasını, temel hakları, yasal prosedürleri garanti etmelidir. Amaç, sosyalizm altında devam eden devrimci dönüşümlerin belirli bir aşamasındaki yasaları ve hakları açıkça dile getirip kurumsallaştırarak, bazı "alanlarda" aklın sükununu ve canlılığı kolaylaştırabilmek için yasal bir çerçeve sağlamaktır.

Özetle, Bob Avakian tarafından geliştirilen bu yeni sentezde çok fazla esnekliğe sahip sağlam bir çekirdek bulunmaktadır. Bu durum her şeyden önce, çok geniş bir şekilde uygulanan *bir yöntem ve yaklaşımdır*. Her şeyden önce de *gerçekliğin gerçek olduğu* -her biri belirli bir kimliğe sahip hareket halindeki maddenin çeşitli biçimlerinden oluştuğu- bilimsel anlayışına dayanır; her şey hareket eder, değişir, diğer şeylerle farklı seviyelerde etkileşime girer. Bunun her iki yönünü ve aralarındaki ilişkiyi net bir şekilde kavramak, gerçekliği tüm alanlarında anlamak ve dönüştürmek için gereklidir ve insan toplumunda devrimci dönüşümler yapmak açısından bu çok önemlidir.

Bu yöntem ve yaklaşım önderlik ihtiyacını takdir eder. Açık ve kesin sonuçların alınabileceği ve alınması gereken zaman ve koşulları belirlemede önderlik doğrudan ve çok kararlı bir şekilde davranmalıdır. Fakat bu durum aynı zamanda, bunu yapamayacağınız ve/veya yapmamanız

gereken zamanları ve koşulları da tanımlamak anlamına gelir. Bu durum, çok daha büyük bir “esneklik” derecesinin sadece mümkün değil, aynı zamanda oldukça gerekli olduğunu; geniş bir inisiyatif, yaratıcılık, fikir yarışması ve mayalanmanın gerekliliğini takdir eden ve bunu teşvik eden bir önderlik yaklaşımıdır. Esnekliği olmayan sağlam çekirdek veya sağlam çekirdeği olmayan tamamen elastikiyet diye bir şey yoktur. Devrimci önderlik yaparken, önderlik ederken öğrenmek ve öğrenirken önderlik etmek gerekir. Hem önde gelen bir çekirdeği genişletmek için (kendisi sürekli olarak değişimlerden geçmektedir) hem de belirli bir zamanda esnekliği belirli bir zamanda mümkün olan en yüksek dereceye kadar teşvik etmek ve aynı zamanda devrim ve komünizm “meselesine odaklanmak” gerekir.

Sosyalist topluma uygulandığında, çok fazla esnekliğe sahip olan bu sağlam çekirdek yaklaşımı, proletarya diktatörlüğüne duyulan ihtiyaç ve dünyanın bir parçası olarak sosyalist devrime devam etme hedefi üzerinde net olan önderlik -komünizm için mücadele eder ve tüm bu gelgitlerde ve dönüşlerde bu mücadeleyi sürdürmeye kararlıdır- ve genişleyen bir çekirdek ihtiyacını içerir. Aynı zamanda, sosyalist toplumda birçok farklı yöne doğru giden birçok farklı insan ve eğilim mutlaka olacaktır - ve tüm bunlar sonuçta gerçeğe ulaşma ve komünizme ulaşma sürecine katkıda bulunabilir. Bu bazen yoğun olacaktır ve tüm bunları benimsemenin zorluğu -tüm süreci hala komünizm yönünde yönlendirirken- Avakian’ın dediği gibi, her seferinde gerilmeye ve dörde ayrılmanın eşiğine gelmek gibi bir şey olacaktır. Bütün bunlar zorlu fakat gerekli ve memnuniyetle karşılanacak bir süreçtir. Oraya ulaşmanın, yani komünizme ulaşmanın tek yolu budur. Avakian’ın kendisinin de özetlediği gibi:

“Bu yeni sentez, felsefi, ideolojik ve siyasi boyutlarıyla, bir yandan komünist hareketin ve sosyalist toplumun şu ana kadarki deneyimlerinin pozitif boyutlarının bir araya getirilip yeniden şekillendirilmesini, diğer yandan da bu deneyimin negatif boyutlarından öğrenilmesini içerir. Amaç, bu şekilde sadece devrim yapmak ve iktidarı ele geçirmek için değil, aynı zamanda sosyalist toplumda halk kitlelerinin ihtiyaçlarının ve toplumun maddi gereksinimlerinin karşılanması, geçmişin derin yaralarının üstesinden gelinmesi ve eş zamanlı olarak da dünyadaki devrimci mücadelelerin desteklenmesi ve dünya sahnesi ile dünya mücadelesinin, genel anlamıyla en temel ve en önemli olanlar olduğu düşüncesi üzerinden hareket edilmesi için gerekli olan, daha derin ve daha sıkı köklere sahip bir bilimsel yönelim, yöntem ve

yaklaşımına sahip olmaktadır - bu süreçte eş zamanlı olarak, niteliksel olarak insanların kültürel ve entelektüel ihtiyaçlarının ifadesine daha fazla yer açmak, daha geniş anlamda anlaşılacak ve bilim, sanat, kültür ve entelektüel yaşam alanlarında keşif ve deneyimin daha çeşitli ve zengin bir süreç olmasını sağlamak, farklı fikirlerin ve düşünce akımlarının ve bireylerin "sivil toplumda" devletten bağımsız olarak etkileşimde bulunabilmesi için gerekli alan da dâhil olmak üzere kişisel girişimi, yaratıcılığı ve birey haklarını korumak mümkün olabilmeli, tüm bunlarla birlikte, bütün bunların genel işbirliğiyle ve kolektif bir çerçevede ve devlet iktidarı devam ettirilmeli ve ülke içinde ve dünya genelinde proleter devrimin çıkarlarına hizmet eden devrimci bir devlet iktidarı olarak daha fazla geliştirilirken, bu devlet ekonomideki ve genel olarak toplumdaki öncü ve merkezi unsur iken, dünya çapında komünizme geçilmesiyle devletin nihai olarak ortadan kaldırılması ilerlemesine doğru çok önemli bir aşama olarak devletin kendisi önceki tüm devletlerden radikal biçimde farklı olan bir şeye dönüştürülmelidir. İşte yeni sentez, tüm bunlar için gerekli yönelim, yöntem ve yaklaşımı sunmaktadır." (Devrim Yapmak ve İnsanlığı Kurtarmak - Bölüm:1)

Bu yeni sentezle birlikte ve onunla ilişkili olarak Avakian, Mao tarafından öne sürülen bir ilkeyi geliştirdi ve genişletti: **Marksizm, bilim ve sanatın çeşitli alanlarını ve insan faaliyetinin diğer alanlarını kucaklar fakat onun yerine geçmez.** Komünizm bir yandan en sistematik, en kapsamlı ve en bütünlüklü bilimsel bakış ve yöntemdir. Ancak "Marksizme sahip olmak" herhangi bir şey hakkında gerçeğe sahip olmakla aynı anlama gelmez. Komünizm bir dogma değildir. Ve komünist bakış açısı ve metodoloji, belirli şeylere, farklı alanlara, sürekli değişen gerçekliğe uygulanmalıdır. Komünizmin muhalifleri de dahil olmak üzere komünist olmayanlar, komünistlerin yapmadığı önemli gerçekleri keşfedeceklerdir. Komünizm sadece bir parçası değil tüm gerçekliği kucaklamalıdır. Ve bunu açık, bilimsel bir şekilde yapmalıdır. Diğer düşünce okullarıyla temas ve etkileşim içinde olmalıdır. Böylesi bir etkileşim yoluyla -komünistlerin komünistler olarak yaklaşımları ile- devamlı olarak yeni hakikatler elde edilebilir, ve komünizmin kendisi zenginleştirilip güçlendirilebilir, böyle de olmak durumundadır.

Bütün bunlara paralel olarak, Bob Avakian komünizmin *canlı bir bilim* olarak anlaşılması, kavranması ve uygulanması için devamlı mücadele etmektedir.

Komünizm: Yaşayan Bir Sentez

Bob Avakian'ın ifade ettiği gibi, komünizm bütünlüklü bir felsefe ve politik teori olduğu gibi, aynı zamanda yaşayan, eleştirel ve sürekli gelişen bir bilimdir. Geliştirilmesinde öncü rol oynayan bireylerin fikirlerinin niceliksel olarak eklenmesi değildir (ya da benimsedikleri her fikir, politika ya da taktiğin hatasız olduğu bir durum değildir). Komünist ideoloji, Marx tarafından kuruluşundan bugüne kadar komünist teorinin geliştirilmesinin ve özellikle de gerçekleştirilen niteliksel atılımların bir sentezidir.

Komünizmi günümüzün zorluklarına karşı teoride ve devrimci bir hareket olarak benimseyen partimiz Devrimci Komünist Parti ABD, Bob Avakian'ın *Ejderhaların Hasadı İçin* çalışmasındaki aşağıdaki alıntısını kritik önemde değerlendirir:

“Son tahlilde, Engels’in bir seferinde ifade ettiği gibi proletarya kurtuluşunu savaş alanında kazanmalıdır. Ancak sadece bu anlamda kazanmak değil, en geniş anlamda nasıl kazanacağımız meselesi de var. Düşmanın zekice ve çoğu zaman da az fark edilen yöntemlerinden biri, yenilgide bile devrimden tam bir intikam almaya çalışması ve gelecekte geri almak için tohumlarını ekmek istemesidir. Şöyle olacaktır: onunla siperlerde yüzleşmek ve korkunç bir yıkımın ortasında onu yenmek zorundayız, ancak bu süreçte düşman ve kendimiz arasındaki temel farkı yok etmemeliyiz. Marx’ın örneği aydınlatıcıdır: kendisi burjuvazinin ideologları ve savunucuları ile defalarca yakın şekilde mücadele etmişti, fakat asla onların terimleri ya da bakış açıları ile savaşmadı; Marx’ın yöntemi ve amacı ilham verici olduğu kadar da heyecan vericidir. İlkelerimizin sağlamlığını koruyabilmeliyiz, fakat aynı zamanda esnekliğimizi, materyalizmimizi, diyalektiğimizi, gerçekçiliğimizi, duygusallığımızı, ağırbaşlılığımızı ve mizah anlayışımızı da koruyabilmeliyiz.”

* Avakian “daha derin ve köklü bir bilimsel yönelim, yöntem ve yaklaşımın” önemini derinlikli bir şekilde açıklamıştır (bkz: Devrim Yapmak ve İnsanlığı Kurtarmak) ve “bir yanda Marksizmi tüm realite ile etkileşim içinde olmanın bir yolu olarak kavramak ve uygulamak arasındaki birliğin, öte yandan bunun özel olarak devrim yapma meselesine uygulamanın önemi hakkında bkz: *“Maoizme Bilimsel Yaklaşım, Bilime Bilimsel Yaklaşım.”* (Kültür, Sanat, Bilim ve Felsefe Üzerine Gözlemler İçinde)

* Bu bağlamda yeni sentezin önemine değinen Avakian şunu vurgular:

“Bu noktayı sonuca bağlarken bu yeni sentezin önemini, potansiyel pozitif gücünü küçümsememenin önemini vurgulamak istiyorum: belirgin hata ve eksiklikleri eleştirmek ve bunlarla ilişkiyi kopartırken; şimdiye kadar var olmuş olan uluslararası komünist hareketlerin ve sosyalist ülkelerin tarihsel deneyimlerinden pozitif olan şeyleri öne çıkarıp ve yeniden biçimlendirme; tam anlamıyla yeniden canlanma –yeni, daha ileri bir temelde- tamamen yeni ve radikal biçimde farklı bir dünyanın uygulanabilirliği ve evet, arzulanabilirliği ve bunu materyalizmin ve diyalektiğin daha da sağlam temellerine yerleştirmektir. Bu yeni sentez, epistemoloji alanındaki ana kopuşlarla yakından bağlantılı ve bunlarla iç içedir: sözünü ettiğimiz, komünizmin ilerleme sürecini nasıl gördüğümüz sahasında, araçsalcılık ve apriori’cilikten, dogmatizm ve dindarlıktan, pozitivism, amprisizm ve pragmatizmden ve aynı zamanda milliyetçilikten kopuştur.” (Devrim Yapmak ve İnsanlığı Kurtarmak – Bölüm:1)